

Ustawa

z dnia

o zakazie zapłodnienia pozaustrojowego i manipulacji ludzką informacją genetyczną¹.

Preambuła

Uznając, że nienaruszalna godność człowieka przynależy mu w każdej fazie jego życia, a kultura zakorzeniona w chrześcijańskim dziedzictwie Narodu i ogólnoludzkich wartościach znajduje wyraz w normach Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, stanowi się, co następuje:

**ROZDZIAŁ I
PRZEPISY OGÓLNE**

Art. 1

1. Ustawa zakazuje zapłodnienia pozaustrojowego oraz manipulacji ludzką informacją genetyczną.

¹ Ustawa implementuje przepisy:

– dyrektywy 2004/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie ustalenia norm jakości i bezpiecznego oddawania, pobierania, testowania, przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji tkanek i komórek ludzkich (Dz. Urz. WE L 102 z 7.04.2004, str. 48; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 8, str. 291),

– dyrektywy 2006/17/WE Komisji z dnia 8 lutego 2006 r. wprowadzającej w życie dyrektywę 2004/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do niektórych wymagań technicznych dotyczących dawstwa, pobierania i badania tkanek i komórek ludzkich (Dz. Urz. UE L 38 z 9.02.2006, str. 40),

– dyrektywy 2006/86/WE Komisji z dnia 24 października 2006 r. wykonującej dyrektywę 2004/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie wymagań dotyczących możliwości śledzenia, powiadamiania o poważnych i niepożądanych reakcjach i zdarzeniach oraz niektórych wymagań technicznych dotyczących kodowania, przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji tkanek i komórek ludzkich (Dz. Urz. UE L 294 z 25.10.2006, str. 32).

2. Ustawa ustanawia Polską Radę Bioetyczną oraz Urząd Prezesa ds. Biomedycyny.

Art. 2

Ustawa chroni godność, życie i integralność genetyczną człowieka.

Art. 3

Użyte w ustawie pojęcia oznaczają:

- 1) badanie genetyczne – analiza ludzkiego DNA, RNA, chromosomów, protein lub innej części ciała zawierającej informację genetyczną, która ujawnia genotyp, mutacje lub chromosomowe zmiany,
- 2) chimera – organizm powstały z połączenia co najmniej dwóch embrionów ludzkich lub embrionu ludzkiego z inną pluripotentną komórką ludzką lub zwierzęcą,
- 3) embriion – organizm ludzki powstały w chwili połączenia gamety męskiej i żeńskiej lub wytworzony w inny sposób, w szczególności przez wyizolowanie totipotentnej ludzkiej komórki embrionalnej,
- 4) gameta – żeńska lub męska ludzka komórka rozrodcza,
- 5) genom – całość informacji genetycznej komórki ludzkiej obejmująca geny i inne sekwencje DNA,
- 6) hybryda – organizm powstały z połączenia gamet ludzkich i zwierzęcych,
- 7) klonowanie – tworzenie embrionu ludzkiego, którego informacja genetyczna jest identyczna lub zbliżona w co najmniej 99,998% do informacji genetycznej innego organizmu ludzkiego,
- 8) kriokonserwacja – przechowywanie embrionów ludzkich i gamet w niskich temperaturach powodujących zatrzymanie procesów rozwojowych, które po rozmrożeniu mogą ulec wznowieniu,

- 9) obrót gametami – pobieranie, nabywanie, zbywanie, pośredniczenie w nabywaniu lub zbywaniu oraz przechowywanie gamet ludzkich,
- 10) poważny przypadek szkodliwości dla zdrowia – niepomyślne zdarzenie związane z pobieraniem, testowaniem, przetwarzaniem, przechowywaniem i dystrybucją gamet, które może doprowadzić do przeniesienia choroby zakaźnej, śmierci lub zagrożenia życia, spowodować uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia pacjentów, skutkować hospitalizacją albo wydłużeniem ich pobytu w szpitalu lub czasu trwania choroby. Za poważny przypadek szkodliwości dla zdrowia uważa się także każdego rodzaju błędną identyfikację lub pomylenie gamet lub embrionów ludzkich,
- 11) poważny przypadek reakcji szkodliwej dla zdrowia – niezamierzoną reakcję, w tym chorobę zakaźną występującą u dawcy lub biorcy, związaną z pobieraniem lub zastosowaniem gamet, skutkującą śmiercią, zagrożeniem życia, uszkodzeniem ciała, niezdolnością do samodzielnego życia lub, która powoduje, lub przedłuża hospitalizację, albo wydłuża ich pobyt w szpitalu lub czas trwania choroby.

Art. 4

Zakazane są działania powodujące śmierć embrionu ludzkiego

Art. 5

Zakazane jest tworzenie embrionu ludzkiego poza organizmem kobiety.

Art. 6

Zakazane jest odpłatne lub nieodpłatne rozporządzanie embrionem.

Art. 7

1. Ciało ludzkie oraz odłączone części ciała ludzkiego nie mogą być przedmiotem praw majątkowych, ani źródłem korzyści majątkowej.
2. Umowy, których celem jest nadanie wartości majątkowej ciału ludzkiemu lub jego odłączonym częściom są nieważne.

ROZDZIAŁ II

OCHRONA INFORMACJI GENETYCZNEJ

Art. 8

Zakazane są wszelkie ingerencje w genom ludzki powodujące jego dziedziczne zmiany.

Art. 9

Zakazane jest tworzenie chimer i hybryd.

Art. 10

Zakazane jest klonowanie człowieka.

Art.11

1. Ingerencja mająca na celu dokonanie zmiany w genomie ludzkim, która nie powoduje jego dziedzicznej zmiany, jest dopuszczalna wyłącznie w celach leczniczych dotyczących człowieka, którego genom jest przedmiotem ingerencji.
2. Zakaz określony w ust. 1 nie ma zastosowania do części ciała odłączonych od organizmu żywego człowieka, z zastrzeżeniem art. 12.
3. Na dokonanie ingerencji określonej w ust. 1 konieczne jest uzyskanie zgody Prezesa Urzędu ds. Biomedycyny, a w przypadku gdy ingerencja ma charakter eksperymentu medycznego, konieczne jest uzyskanie także pozytywnej opinii właściwej komisji bioetycznej w trybie określonym w

art. 29 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (Dz.U.2011.277.1634 j.t. z późn. zm.).

Art. 12

1. Dokonywanie ingerencji w genom gamety żeńskiej lub męskiej dopuszczalne jest jedynie wtedy, gdy ma na celu badania naukowe.
2. Gamety, w których dokonano zmiany genomu w związku z realizacją badań naukowych, nie mogą być wykorzystywane w celach prokreacyjnych, a po zakończeniu tych badań są niszczone.
3. Na dokonanie ingerencji określonej w ust. 1 konieczne jest uzyskanie zgody Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny, a w przypadku, gdy ingerencja ta ma charakter eksperymentu także pozytywnej opinii właściwej komisji bioetycznej w trybie określonym w ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (Dz.U.2011.277.1634 j.t. z późn. zm.).

Art. 13

1. Zakazane są wszelkie praktyki eugeniczne.
2. Nikt nie ponosi odpowiedzialności cywilnej za urodzenie, pochodzenie lub charakterystykę genetyczną człowieka.
3. Nieważne są zobowiązania przeciwne.

Art. 14

1. Każdy ma prawo do poznania informacji genetycznej uzyskanej z jego ciała.
2. Każdy ma prawo do wyrażenia i cofnięcia zgody na przechowywanie i wykorzystanie odłączonych części jego ciała, w szczególności pobranych do badań genetycznych.
3. Nieważne są zobowiązania przeciwne.

Art. 15

1. Nikt nie może być zobowiązany do uczestnictwa w badaniach genetycznych lub do wyrażenia zgody na badania genetyczne osób pozostających pod jego pieczęcią albo do ujawnienia wyników tych badań.
2. Badania genetyczne są dopuszczalne w celach leczniczych i tylko w interesie tego, na kim te badania są przeprowadzane.
3. Badania genetyczne można przeprowadzić w celach naukowych po uzyskaniu zgody Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny, a w przypadku, gdy badania mają charakter eksperymentu także pozytywnej opinii właściwej komisji bioetycznej w trybie określonym w ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz.U.2011.277.1634 j.t. z późn. zm.).
4. Badania genetyczne można przeprowadzić także w innym ustawowo określonym celu, jeżeli ustawa reguluje tryb i zasady przeprowadzenia tych badań.
5. Badania genetyczne można przeprowadzić na embrionie oraz innych osobach niezdolnych do wyrażenia zgody wtedy, gdy nie są związane z jakimkolwiek ryzykiem dla dóbr osobistych badanego.
6. Badania genetyczne może przeprowadzić wyłącznie uprawniony lekarz.
7. Tylko uprawniony lekarz może prowadzić poradnictwo genetyczne.
8. Badania genetyczne i poradnictwo genetyczne prowadzi się w wyspecjalizowanych jednostkach działających na podstawie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz.U.2011.112.654 ze zm.)
9. które uzyskały zezwolenie Prezesa Urzędu ds. Biomedycyny.
10. Listę jednostek upoważnionych oraz listę wydanych zezwoleń wraz z wyszczególnieniem czynności, na które zostały wydane publikuje się w Centralnym Rejestrze Biomedycznym.

11. Zezwolenie na prowadzenie badań genetycznych i poradnictwa genetycznego może uzyskać zakład opieki zdrowotnej, który:
 - 1) zatrudnia odpowiednią liczbę uprawnionych lekarzy,
 - 2) posiada zaplecze techniczne gwarantujące bezpieczeństwo zdrowotne osobom poddanych badaniom,
 - 3) posiada procedury ochrony odłączonych części ciała ludzkiego oraz pozyskanej informacji genetycznej.
12. Minister właściwy do spraw zdrowia określi w drodze rozporządzenia, po uzyskaniu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej, warunki uzyskania zezwolenia, uwzględniając:
 - 1) kwalifikacje lekarza uprawnionego do prowadzenia badań genetycznych oraz poradnictwa genetycznego, mając na uwadze konieczność posiadania niezbędnej wiedzy z zakresu genetyki lub dziedzin pokrewnych,
 - 2) szczegółowe wymagania, jakie musi spełnić zakład opieki zdrowotnej, by uzyskać zezwolenie na prowadzenie badań genetycznych oraz poradnictwa genetycznego, mając na uwadze warunki sanitarne oraz procedury ochrony informacji genetycznej, a także szczególne procedury ochrony embrionów i innych osób niezdolnych do wyrażenia zgody na badania.

Art. 16

1. Tworzy się Centralny Rejestr Biomedyczny.
2. Centralny Rejestr Biomedyczny gromadzi informacje dotyczące embrionów, gamet, poważnych przypadków reakcji szkodliwych dla zdrowia oraz poważnych przypadków szkodliwości dla zdrowia związanych z użyciem gamet, a także inne informacje określone w ustawie.

3. Centralny Rejestr Biomedyczny jest prowadzony przez Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny.
4. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres gromadzonych w Rejestrze informacji, sposób jego prowadzenia oraz udostępniania tych informacji, mając na względzie możliwość prowadzenia Rejestru w formie elektronicznej, aktualny stan wiedzy medycznej, zagrożenia dla życia i zdrowia ludzkiego związane z kriokonserwacją embrionów i gamet, a także treść prawa Unii Europejskiej.

ROZDZIAŁ III

WARUNKI OBROTU GAMETAMI

Art. 17

1. Obrót gametami jest dopuszczalny na zasadach określonych w ustawie.
2. Nie jest dopuszczalne pobieranie lub wykorzystywanie do celów prokreacyjnych gamet pochodzących od osób nieżyjących.

Art. 18

1. Obrót gametami, w szczególności pobieranie, przechowywanie, kriokonserwowanie, testowanie, sterylizowanie, przeszczepianie i udostępnianie gamet w celu zastosowania u ludzi, jest dopuszczalny tylko w wyspecjalizowanych jednostkach działających na podstawie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz.U.2011.112.654 ze zm.).
2. które uzyskały zezwolenie Prezesa Urzędu ds. Biomedycyny na określone czynności obrotu gametami.

3. Jednostkę, która uzyskała zezwolenie wskazane w ust. 1 uważa się za bank gamet.
4. Zezwolenie Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny nie jest wymagane na zabieg lekarski pobrania gamet w celu bezpośredniego ich użycia w procedurze zapłodnienia wewnątrzustrojowego, jeżeli dawca z biorcą pozostają w związku małżeńskim.

Art. 19

Nikt nie może być zobowiązany wbrew swojemu sumieniu do udziału w procedurze medycznie wspomaganey prokreacji.

Art. 20

1. Jednostka, która uzyskała zezwolenie Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny na obrót gametami może pobrać gamety od dawcy, jeżeli:
 - 1) pobranie zostało poprzedzone niezbędnymi badaniami lekarskimi w celu ograniczenia ryzyka zaistnienia poważnego przypadku reakcji szkodliwej dla zdrowia oraz poważnego przypadku szkodliwości dla zdrowia,
 - 2) dawca gamet został przed wyrażeniem zgody szczegółowo pisemnie poinformowany o celu i wszelkich ryzykach zdrowotnych oraz prawnych związanych z zabiegiem zapłodnienia wewnątrzustrojowego,
 - 3) dawca ma pełną zdolność do czynności prawnych i wyraził pisemną zgodę na pobranie, przechowywanie, kriokonserwowanie, testowanie i przetwarzanie gamet.
2. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia szczegółowy zakres badań lekarskich dawców i biorców gamet mając na względzie konieczność zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego dawcy i biorcy, aktualny stan wiedzy medycznej, zagrożenia zdrowotne

związane z przechowywaniem, kriokonserwowaniem, testowaniem, sterylizowaniem, przeszczepianiem i udostępnianiem gamet, a także treść dyrektywy 2004/23/WE i innych norm prawa Unii Europejskiej.

Art. 21

1. Prezes Urzędu d.s. Biomedycyny ujawnia w Centralnym Rejestrze Biomedycznym jednostki, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie obrotu gametami.
2. Prezes Urzędu d.s. Biomedycyny ujawnia w Centralnym Rejestrze Biomedycznym listę wydanych zezwoleń wraz z wyszczególnieniem czynności, które zezwolenie obejmuje; lista jest jawna.

Art. 22

1. Zezwolenie na obrót gametami może uzyskać jednostka, która:
 - 1) daje rękojmię prawidłowego pobierania, przechowywania, kriokonserwowania, testowania, sterylizowania i przeszczepiania gamet w warunkach umożliwiających ich wykorzystanie do celów prokreacyjnych,
 - 2) posiada zaplecze techniczne oraz szczegółowe procedury związane z pobieraniem, testowaniem, sterylizacją, przechowywaniem, kriokonserwacją i przeszczepianiem gamet, w tym procedury określające maksymalny czas przechowywania gamet oraz gwarantujące wysoki stopień bezpieczeństwa wykonywanych czynności dla osób przystępujących do procedury,
 - 3) zatrudnia odpowiednią liczbę lekarzy uprawnionych do przeprowadzania tej procedury,
 - 4) posiada odpowiednie ubezpieczenie majątkowe gwarantujące finansowanie na wypadek zaprzestania działalności lub

- konieczności przeniesienia z innych powodów gamet poddanych kriokonserwacji do innej uprawnionej jednostki,
- 5) dysponuje systemem zarządzania jakością, który uwzględnia zasady rzetelnej praktyki klinicznej oraz obejmuje dokumentację standardowych procedur roboczych, wytyczne, podręczniki szkoleniowe, formularze sprawozdawcze, dokumentację medyczną osób przystępujących do procedur związanych z użyciem gamet, a także procedury i umowy z innymi uprawnionymi jednostkami na wypadek zaprzestania działalności.
 - 6) mianowała osobę odpowiedzialną, o której mowa w art. 24.
2. Do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się:
- 1) szczegółowy wykaz czynności, na które ma być wydane zezwolenie,
 - 2) informację o liczbie pracowników i ich kwalifikacjach,
 - 3) opinię państwowego inspektora sanitarnego,
 - 4) wykaz pomieszczeń i urządzeń, w które wyposażona jest jednostka,
 - 5) opis struktury organizacyjnej jednostki,
 - 6) wykazy obowiązków pracowników jednostki,
 - 7) wykaz podmiotów, którym jednostka będzie zlecała dokonanie określonych czynności związanych z procedurą zapłodnienia pozaustrojowego wraz z kopiami umów zawartych z tymi podmiotami,
 - 8) projekt systemu zarządzania jakością, o którym mowa w ust.1,
 - 9) dane osoby odpowiedzialnej, o której mowa w art. 24.
3. W zezwoleniu na obrót gametami Prezes Urzędu ds. Biomedycyny może określić szczegółowe warunki dotyczące jednostki, która ubiega się o zezwolenie oraz stosowanych przez nią procedur pobierania, testowania, przeszczepiania, i przechowywania gamet.
4. Zezwolenie wydaje się na okres od 3 do 5 lat.

5. Minister właściwy do spraw zdrowia określi w drodze rozporządzenia, po uzyskaniu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej szczególne wymagania, jakie musi spełnić jednostka upoważniona do obrotu gametami mając na względzie bezpieczeństwo zdrowotne dawców i biorców gamet charakter czynności objętych zezwoleniem oraz treść dyrektywy 2004/23/WE i innych norm prawa Unii Europejskiej odnoszących się do banków tkanek.

Art. 23

Bank gamet nie może zlecać czynności objętych zezwoleniem podmiotom, które nie uzyskały zezwolenia Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny na prowadzenie tych czynności.

Art. 24

1. Kierownik banku gamet wyznacza osobę odpowiedzialną za monitorowanie i egzekwowanie obowiązków wynikających z przepisów prawa polskiego i prawa Unii Europejskiej i treści zezwolenia wydanego przez Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny.
2. Osobą odpowiedzialną, o której mowa w ust. 1 może być wyłącznie uprawniony lekarz.
3. Do zakresu zadań osoby odpowiedzialnej należy:

- 1) zagwarantowanie, że gamety przeznaczone do zastosowania u ludzi są pobierane, testowane, przetwarzane, przechowywane oraz dystrybuowane zgodnie z przepisami prawa, w szczególności prawidłowo chronione oraz identyfikowane,
 - 2) informowanie Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny o stosowanych w jednostce procedurach, zatwierdzanie zmian tych procedur oraz informowanie o każdym poważnym przypadku szkodliwości dla zdrowia lub poważnym przypadku reakcji szkodliwej dla zdrowia,
 - 3) zapewnienie, że personel jednostki posiada odpowiednie kwalifikacje oraz jest objęty systemem szkoleń, o którym mowa w art. 28,
 - 4) prowadzenie stałego monitorowania przestrzegania przez personel jednostki norm jakości oraz przestrzegania obowiązków prawnych lub wynikających z treści zezwolenia wydanego przez Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny,
 - 5) zapewnienie, że jednostka posiada i rzetelnie prowadzi dokumentację medyczną oraz posiada inne określone przepisami prawa pozwolenia i dokumenty,
 - 6) zapewnienie, że współpraca jednostki z podmiotami zewnętrznymi wpływająca na bezpieczeństwo gamet realizowana jest na podstawie pisemnych umów i zgodnie z przepisami prawa,
 - 7) przekazywanie wskazanych w ustawie danych do Centralnego Rejestru Biomedycznego.
4. Minister właściwy do spraw zdrowia określi w drodze rozporządzenia, po uzyskaniu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej kwalifikacje uprawnionego lekarza, o którym mowa ust. 2, mając na uwadze wysoki stopień wiedzy z zakresu genetyki, ginekologii i położnictwa, a także co najmniej dwuletnie doświadczenie zawodowe uzyskane w jednostkach,

których przedmiot działalności obejmuje czynności z zakresu genetyki, ginekologii lub położnictwa.

Art. 25

1. Czynności związane z obrotem gametami może przeprowadzać wyłącznie uprawniony lekarz, chyba że czynności te mają jedynie pomocniczy charakter i są wykonywane pod nadzorem uprawnionego lekarza.
2. Minister właściwy do spraw zdrowia określi w drodze rozporządzenia, po uzyskaniu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej kwalifikacje lekarza uprawnionego do przeprowadzenia czynności medycznych określonych w ust. 1, mając na uwadze konieczność niezbędnej wiedzy z zakresu genetyki, ginekologii i położnictwa.

Art. 26

1. Bank gamet tworzy, utrzymuje i stosuje system zarządzania jakością.
2. System zarządzania jakością uwzględnia zasady rzetelnej praktyki klinicznej oraz obejmuje dokumentację standardowych procedur roboczych, wytyczne, podręczniki szkoleniowej, formularze sprawozdawcze, dokumentację medyczną, a także procedury i umowy z innymi upoważnionymi podmiotami na wypadek zaprzestania działalności.

Art. 27

Bank gamet bezzwłocznie informuje Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny o poważnych przypadkach reakcji szkodliwej dla zdrowia oraz poważnych przypadkach szkodliwości dla zdrowia.

Art. 28

1. Bank gamet zapewnia swojemu personelowi szkolenia, które bezpośrednio wpływają na jakość i bezpieczeństwo świadczonych usług.
2. Szkolenia, o których mowa w ust. 1 prowadzi się w formie:
 - 1) szkolenia wstępnego – dla osób nowo zatrudnionych;
 - 2) ustawicznego, nie rzadziej niż co 2 lata – dla wszystkich pracowników;
 - 3) uaktualniającego – w przypadku zmian procedur lub rozwoju wiedzy,
3. Szkolenia prowadzi się zgodnie z programem szkoleń opracowanym przez Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny. W szkoleniach mogą brać udział pracownicy lub przedstawiciele Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny.
4. Szkolenia mają na celu:
 - 1) zdobycie umiejętności w realizowaniu wyznaczonych zadań;
 - 2) zdobycie odpowiedniej wiedzy i zrozumienie procesów oraz zasad wykonywanych zadań;
 - 3) zrozumienie struktury organizacyjnej, systemu zapewnienia jakości i zasad ochrony zdrowia i bezpieczeństwa,
 - 4) zdobycie wiadomości z zakresu etyki i prawa medycznego,
5. Banki gamet zapewniają:
 - 1) odpowiednią kadre dydaktyczną;
 - 2) bazę lokalową do przeprowadzenia szkolenia,
 - 3) aktualny poziom wiedzy i program szkoleń opracowany przez Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny.
6. Koszt szkolenia pokrywa bank gamet, którego personel korzysta ze szkolenia.

7. Minister właściwy do spraw zdrowia określa w drodze rozporządzenia ramowe programy szkoleń, sposób dokumentowania ich przebiegu, wzór zaświadczenia dla jego uczestników oraz szczegółowe wymagania dotyczące jednostek, w których odbywają się szkolenia, mając na względzie cel szkoleń, aktualny stan wiedzy medycznej a także treść dyrektywy 2004/23/WE i innych norm prawa Unii Europejskiej.

Art. 29

1. Bank gamet gromadzi i przechowuje dokumentację obejmującą:
 - 1) informację o pobranych gametach i sposobie ich przechowywania,
 - 2) dane umożliwiające identyfikację dawców gamet,
 - 3) dokumentację medyczną osób dopuszczonych do procedur,
 - 4) informację o uzyskanych ciążach,
 - 5) informacje o błędnej identyfikacji lub pomyłkowym użyciu gamet,
 - 6) informacje o poważnych przypadkach reakcji szkodliwej dla zdrowia oraz poważnych przypadkach szkodliwości dla zdrowia biorców i dawców gamet oraz embrionu ludzkiego, także przed jego implantacją w ścianie macicy,
 - 7) inne informacje istotne dla zdrowia lub życia dawców i embrionów ludzkiego.
2. Bank gamet przekazuje powyższe informacje oraz dane osobowe do Centralnego Rejestru Biomedycznego.
3. Lekarz sporządza dla każdego uczestnika procedur wspomaganej prokreacji dokumentację medyczną.
4. Dokumentacja medyczna każdego zabiegu, o którym mowa w ust. 1, jest przechowywana przez 30 lat, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w ustawie.
5. Lekarz jest zobowiązany odnotować w dokumentacji medycznej wszelkie przypadki poważnego przypadku reakcji szkodliwej dla

zdrowia oraz poważnego przypadku szkodliwości dla zdrowia oraz inne fakty mające lub mogące mieć niekorzystny wpływ na dawców gamet lub embrion ludzki.

6. Pobrane gamety są znakowane w sposób umożliwiający ustalenie tożsamości dawców gamet. W szczególności pojemnik zawierający gamety musi zawierać identyfikator lub kod pobrania gamet.
7. Minister właściwy do spraw zdrowia określi szczegółowy sposób prowadzenia dokumentacji, przekazywania informacji i danych osobowych do Centralnego Rejestru Biomedycznego oraz sposób oznaczania pojemników zawierających gamety, a także szczegółowy sposób prowadzenia Rejestru oraz szczegółowy zakres gromadzonych w Rejestrze informacji, mając na uwadze ochronę dobra dziecka i interesów podmiotów uczestniczących w procedurach wspomaganey medycznie prokreacji a także treść dyrektywy 2004/23/WE i innych norm prawa Unii Europejskiej.

Art. 30

1. Informacje zawarte w dokumentacji gromadzonej przez bank gamet oraz Centralny Rejestr Biomedyczny objęte są tajemnicą i mogą być przekazane wyłącznie osobom, których dane te dotyczą, chyba że ustawa stanowi inaczej.
2. Osoba urodzona wskutek procedur medycznie wspomaganey prokreacji ma prawo zapoznać się z danymi dotyczącymi jej rodziców genetycznych oraz jej samej po dojściu do pełnoletności.
3. Osoba urodzona wskutek zabiegu wspomaganey prokreacji może żądać usunięcia danych jej dotyczących z Centralnego Rejestru Biomedycznego oraz dokumentacji banku gamet, po dojściu do pełnoletności.

4. Informacje dotyczące procedury medycznie wspomaganey prokreacji usuwa się na żądanie osób, które do niej przystąpiły, jeżeli nie uzyskano ciąży a pobrane gamety zostały zniszczone.

Art. 31

1. Umowa banku gamet z dawcami i biorcami gamet może określać zakres odpowiedzialności prawnej i finansowej stron związanej z pobraniem, przechowywaniem, kriokonserwowaniem i testowaniem gamet. Odpowiedzialność finansowa stron umowy nie wykracza poza zwrot uzasadnionych nakładów.
2. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia szczegółowy wykaz czynności oraz zakres uzasadnionych nakładów, mając na względzie zasadę niekomercjalizacji ciała ludzkiego i jego części, aktualny stan wiedzy medycznej oraz stosowane zasady wyceny świadczeń zdrowotnych.

Art. 32

1. Bank gamet zaprzestający lub ograniczający swoją działalność objętą zezwoleniem informuje o tym Prezesa Urzędu ds. Biomedycyny na trzy miesiące przed faktycznym zaprzestaniem tej działalności. Prezes Urzędu ds. Biomedycyny, mając na względzie treść umów o współpracy zawartych przez jednostkę z innymi bankami gamet, w drodze decyzji wskazuje inną jednostkę zobowiązaną do przejęcia gamet oraz wskazuje termin przejęcia.
2. Przekazując gamety poddane kriokonserwacji jednostka zaprzestająca działalności przekazuje także dokumentację medyczną i informuje o tym Centralny Rejestr Biomedyczny.
3. Przeniesienie i dalsze przechowywanie gamet finansowane jest ze środków własnych jednostki zaprzestającej lub ograniczającej

działalność, ubezpieczenia na wypadek zaprzestania działalności albo środków jednostki przyjmującej.

4. Prezes Urzędu ds. Biomedycyny informuje dawców i biorców gamet o ich przekazaniu do innej upoważnionej jednostki.

Art. 33

1. Przywóz lub wywóz gamet poza granice Rzeczypospolitej Polskiej wymaga zezwolenia Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny.
2. Zezwolenie może być wydane tylko jednostce, która posiada ważne zezwolenie Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny na obrót gametami albo zezwolenie właściwego organu Państwa Członkowskiego Unii Europejskiej.
3. Zezwolenie może być wydane, jeżeli celem wywozu lub przywozu są badania naukowe albo cele prokreacyjne.
4. Informacje o wydanym zezwoleniu i jego zakresie umieszcza się w Centralnym Rejestrze Biomedycznym.

ROZDZIAŁ IV

POLSKA RADA BIOETYCZNA

Art. 34

Polska Rada Bioetyczna, zwana dalej „Radą”, jest organem opiniodawczo-doradczym przy Prezesie Rady Ministrów w sprawach etycznych, prawnych, ekonomicznych i społecznych uwarunkowań rozwoju biomedycyny i biotechnologii.

Art. 35

Do zakresu działania Rady należy:

- 1) dostarczanie opinii publicznej i organom władzy publicznej informacji oraz ocen etycznych, prawnych, ekonomicznych i społecznych z zakresu biomedycyny i biotechnologii,
- 2) określanie standardów badań naukowych na człowieku (dobrych praktyk),
- 3) przygotowywanie i opiniowanie projektów aktów normatywnych z zakresu biomedycyny i biotechnologii,
- 4) upowszechnianie wiedzy na temat biomedycyny i biotechnologii,
- 5) współpraca z organami władzy publicznej i innymi publicznymi podmiotami krajowymi,
- 6) wyrażanie zgody na powołanie i odwołanie Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny,
- 7) współpraca z instytucjami międzynarodowymi oraz instytucjami innych krajów o podobnym zakresie działania,
- 8) doradztwo komisjom bioetycznym, działającym na podstawie ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza i lekarza dentysty (Dz.U.2011.277.1634 j.t. z późn. zm.).

Art. 36

1. Rada składa się z nie więcej niż 11 członków.
2. Członkiem Rady może być osoba, która spełnia łącznie następujące warunki:
 - 1) cechuje się nieskazitelnym charakterem,
 - 2) wyróżnia się wiedzą z zakresu nauk medycznych, prawnych, ekonomicznych, biologicznych, społecznych lub humanistycznych,
 - 3) ma obywatelstwo polskie,
 - 4) ma znaczący dorobek naukowy lub znaczący dorobek zawodowy w dziedzinie określonej w pkt 2.
3. Prezes Rady Ministrów powołuje i odwołuje członków Rady.

4. Prezes Rady Ministrów powołuje do składu Rady po jednej osobie wskazanej przez: Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Prezesa Polskiej Akademii Umiejętności, Prezesa Polskiej Akademii Nauk, Naczelną Radę Lekarską, Konferencję Episkopatu Polski, Polską Radę Ekumeniczną, oraz do 4 innych osób.
5. Członkiem Rady jest Prezes Urzędu ds. Biomedycyny.
6. Kadencja członków Rady trwa siedem lat. Ponowny wybór do składu Rady jest niedopuszczalny.
7. Prezes Rady Ministrów w terminie dwóch tygodni od zakończenia kadencji członka Rady, jego odwołania lub ustania członkostwa z innych przyczyn, informuje właściwe podmioty o obowiązku wskazania kandydata na członka Rady. Kadencja nowo powołanego członka Rady trwa siedem lat.
8. Członkowie Rady powołują ze swojego grona Przewodniczącego, który kieruje jej pracami, a także Wiceprzewodniczącego Rady. Przewodniczącym lub Wiceprzewodniczącym Rady nie może być Prezes Urzędu ds. Biomedycyny.

Art. 37

1. Członek Rady może zostać odwołany przez Prezesa Rady Ministrów przed upływem kadencji wyłącznie, w przypadku gdy:
 - 1) złożył rezygnację z członkostwa w Radzie,
 - 2) trwale nie uczestniczy w pracach Rady,
 - 3) utracił obywatelstwo polskie,
 - 4) wykonuje czynności lub zajęcia, podważające zaufanie do jego niezależności lub bezstronności,
 - 5) został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego,

- 6) został ukarany prawomocnym orzeczeniem organu odpowiedzialności zawodowej lub dyscyplinarnej za przewinienie zawodowe lub dyscyplinarne.
 - 7) został pozbawiony praw publicznych,
 - 8) choroba uniemożliwia mu pełnienie obowiązków członka Rady.
2. Prezes Rady Ministrów stwierdza ustanie członkostwa w Radzie na skutek śmierci lub choroby uniemożliwiającej pełnienie obowiązków członkowi Rady.
 3. Powołanie nowego członka Rady następuje w tym samym trybie co powołanie członka Rady, którego członkostwo ustało.

Art. 38

Przy wykonywaniu swych zadań członkowie Rady kierują się własnym sumieniem oraz są niezależni i bezstronni.

Art. 39

Rada może powoływać stałe lub doraźne zespoły problemowe z udziałem zaproszonych ekspertów.

Art. 40

1. Do zadań Przewodniczącego Rady należy kierowanie pracami Rady i reprezentowanie jej na zewnątrz.
2. Kadencja Przewodniczącego Rady ustaje wraz z ustaniem członkostwa w Radzie.

Art. 41

1. Rada podejmuje uchwały większością 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy członków Rady. Do uchwał dołącza się pisemne

uzasadnienie, z wyjątkiem uchwał dotyczących spraw personalnych i organizacyjnych.

2. Każdy członek Rady może zgłosić do protokołu zdanie odrębne wraz z uzasadnieniem, z wyjątkiem uchwał dotyczących spraw personalnych i organizacyjnych.

Art. 42

1. Koszty funkcjonowania Rady związane z obsługą, przeprowadzeniem badań i opracowywaniem ekspertyz, a także uczestnictwem w jej posiedzeniach ekspertów, członków Rady i osób niebędących jej członkami, pokrywa się z części budżetu, której dysponentem jest Przewodniczący Rady.
2. Obsługę administracyjno-biurową Rady zapewnia Urząd ds. Biomedycyny.

Art. 43

1. Członkowie Rady otrzymują za każdy dzień udziału w pracach Rady ryczałt w wysokości 50% minimalnego wynagrodzenia za pracę określonego w odrębnych przepisach.
2. Przewodniczący Rady otrzymuje za każdy dzień udziału w pracach Rady ryczałt w wysokości 100% minimalnego wynagrodzenia za pracę określonego w odrębnych przepisach, a Wiceprzewodniczący Rady w wysokości 75%.
3. Członkowie Rady mogą także uzyskiwać wynagrodzenie za przeniesienie praw autorskich do ekspertyz oraz innych opracowań przygotowywanych w związku z pracami Rady.

Art. 44

Prezes Rady Ministrów w drodze zarządzenia ustala regulamin Polskiej Rady Bioetycznej określający jej szczegółowy tryb pracy i organizację.

ROZDZIAŁ V

PREZES URZĘDU D.S. BIOMEDYCYNY

Art. 45

1. Prezes Urzędu ds. Biomedycyny jest centralnym organem administracji rządowej powoływanym i odwoływanym przez Prezesa Rady Ministrów za zgodą Polskiej Rady Bioetycznej.
2. Prezes Urzędu ds. Biomedycyny wykonuje swoje zadania przy pomocy Urzędu ds. Biomedycyny.
3. Prezes Rady Ministrów w drodze zarządzenia nadaje statut Urzędowi ds. Biomedycyny, określający jego organizację wewnętrzną.

Art. 46

Prezes Urzędu ds. Biomedycyny:

- 1) wydaje i cofa zezwolenia na prowadzenie badań i poradnictwa genetycznego,
- 2) kontroluje przestrzeganie wymagań ustawowych oraz warunków wykonywania działalności określonej w zezwoleniu na prowadzenie badań i poradnictwa genetycznego,
- 3) wydaje i cofa zezwolenia na obrót gametami,
- 4) kontroluje przestrzeganie wymagań ustawowych oraz warunków wykonywania działalności określonej w zezwoleniu na obrót gametami,
- 5) prowadzi Centralny Rejestr Biomedyczny,

- 6) przygotowuje sprawozdania dla Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Prezesa Rady Ministrów oraz Komisji Europejskiej i Polskiej Rady Bioetycznej,
- 7) monitoruje i rejestruje informacje o poważnych przypadkach szkodliwości dla zdrowia oraz poważnych przypadkach reakcji szkodliwej dla zdrowia oraz informuje Komisję Europejską,
- 8) współpracuje z organami władzy publicznej, samorządami zawodowymi i organizacjami pozarządowymi w zakresie wykonywanych zadań,
- 9) kieruje pracą Urzędu ds. Biomedycyny,
- 10) wykonuje inne zadania określone w przepisach obowiązującego prawa.

Art. 47

Prezes Urzędu ds. Biomedycyny informuje Komisję Europejską o poważnych przypadkach szkodliwości dla zdrowia oraz poważnych przypadkach reakcji szkodliwej dla zdrowia.

Art. 48

W przypadku rażącego naruszenia warunków określonych w zezwoleniach, o którym mowa w art. 15, art. 22 i art. 33, lub rażącego naruszenia przepisów prawa Prezes Urzędu ds. Biomedycyny może wydać decyzję zakazującą prowadzenia określonych czynności, nakładając rygory określone w art. 108 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 49

1. Prezes Urzędu ds. Biomedycyny jest zobowiązany do corocznej oraz bieżącej kontroli działalności jednostek, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie regulowanych ustawą czynności, w zakresie:

- 1) zgodności wykonywanej działalności z udzielonym zezwoleniem,
 - 2) przestrzegania warunków wykonywania działalności, na którą wydano zezwolenie.
2. Osoby upoważnione przez Prezesa Urzędu ds. Biomedycyny do dokonywania kontroli są uprawnione w szczególności do:
- 1) wstępu na teren nieruchomości, obiektu, lokalu lub ich części, gdzie jest wykonywana działalność objęta zezwoleniem, w dniach i w godzinach, w których ta działalność jest wykonywana lub powinna być wykonywana,
 - 2) żądania ustnych lub pisemnych wyjaśnień, okazania dokumentów lub innych nośników informacji oraz udostępnienia danych mających związek z przedmiotem kontroli.
3. Prezes Urzędu ds. Biomedycyny może wezwać podmiot, który uzyskał zezwolenie, do usunięcia stwierdzonych uchybień w wyznaczonym terminie.

Art. 50

1. Prezes Urzędu ds. Biomedycyny składa corocznie Prezesowi Rady Ministrów, a także Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej oraz Polskiej Radzie Bioetycznej, w terminie do końca pierwszego kwartału, sprawozdanie ze swojej działalności, w tym ocenę stosowania ustawy.
2. Prezes Urzędu ds. Biomedycyny składa sprawozdania Komisji Europejskiej z wykonania ustawy, ze szczególnym uwzględnieniem środków podjętych w celu kontroli banków gamet.

Art. 51

Do postępowania przed Prezesem Urzędu ds. Biomedycyny stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 52

1. Prezes Urzędu ds. Biomedycyny cofa zezwolenie na prowadzenie badań i poradnictwa genetycznego, jeżeli naruszono art. 8,9,10,11, 12, 13, 15 ust. 6.
2. Prezes Urzędu ds. Biomedycyny cofa zezwolenie na obrót gametami, jeżeli:
 - 1) naruszono art. 17 ust. 2 lub art. 23,
 - 2) naruszono art. 33.
3. Prezes Urzędu ds. Biomedycyny może cofnąć wskazane zezwolenia w przypadku naruszenia warunków tych zezwoleń lub naruszenia innych przepisów ustawy, niż wymienione w ust. 1-2.

Art. 53

1. Banki gamet przedkładają do zatwierdzenia Prezesowi Urzędu ds. Biomedycyny procedury postępowania na wypadek transportu gamet lub części ciała ludzkiego pobranych do badań genetycznych.
2. Minister właściwy do spraw zdrowia określi w drodze rozporządzenia sposób oznakowania pojemników, w których transportowane są gamety lub części ciała pobrane do badań genetycznych, oraz dane, jakie powinny być dołączone do każdego z pojemników, mając na względzie konieczność zapewnienia bezpieczeństwa transportu, ustalenia tożsamości dawców gamet oraz części ciała ludzkiego pobranych do badań oraz podmiotów uczestniczących w transporcie.
3. Odbiorca transportu gamet i części ciała ludzkiego pobranych do badań zobowiązany jest do weryfikacji danych, o których mowa w ust. 2, a w razie stwierdzonych uchybień do bezzwłocznego zawiadomienia Prezesa Urzędu ds. Biomedycyny.

4. Odbiorca gwarantuje, że otrzymane gamety są poddawane kwarantannie do czasu weryfikacji zgodności deklarowanych danych ze stanem rzeczywistym.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KARNE

Art. 54

1. Kto dokonuje ingerencji w genom ludzki powodującej jego dziedziczne zmiany, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.
2. Kto tworzy chimerę lub hybrydę, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.
3. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się klonowania.

Art. 55

1. Kto wbrew przepisom ustawy dokonuje ingerencji w genom gamety lub innej ingerencji w genom ludzki, podlega karze grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2.
2. Tej samej karze podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy nie niszczy gamety o zmienionym genomie.
3. Kto wbrew przepisom ustawy wykorzystuje gametę określoną w ust. 2 w celach prokreacyjnych, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.
4. Kto wbrew przepisom ustawy prowadzi badania lub poradnictwo genetyczne, podlega grzywnie lub karze ograniczenia wolności, lub pozbawienia wolności do roku.

Art. 56

Kto realizuje działania powodujące śmierć embrionu ludzkiego, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Art. 57

1. Kto tworzy embrion ludzki poza organizmem kobiety, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.
2. Tej samej karze podlega ten, kto niedopełniając obowiązków lub nadużywając uprawnień dopuszcza do tworzenia embrionu poza organizmem kobiety.
3. Jeżeli następstwem czynu określonego w ust. 1-2 jest śmierć embrionu ludzkiego sprawca podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Art. 58

1. Kto rozpowszechnia ogłoszenia o zbyciu, nabyciu lub pośredniczeniu w zbyciu lub nabyciu gamety lub embrionu ludzkiego, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności lub karze pozbawienia wolności do roku.
2. Kto wbrew przepisom ustawy, nabywa lub zbywa embrion ludzki lub pośredniczy w jego nabyciu lub zbyciu, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.
3. Kto wbrew przepisom ustawy, przechowuje, udostępnia lub przekazuje embrion ludzki, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.
4. Kto przywozi lub wywozi embrion ludzki poza granice Rzeczypospolitej Polskiej, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

5. Tej samej karze podlega ten, kto niedopełniając obowiązków lub nadużywając uprawnień dopuszcza do przywozu lub wywozu embrionu ludzkiego poza granice Rzeczypospolitej Polskiej.
6. Kto z naruszeniem przepisów ustawy lub bez zezwolenia lub wbrew warunkom określonym w zezwoleniu dopuszcza się obrotu gametami, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.
7. Kto pobiera gametę z organizmu osoby zmarłej, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2.
8. Tej samej karze podlega ten, kto gametę określoną w ust. 7 wykorzystuje w celach prokreacyjnych.
9. Kto w celach prokreacyjnych za pomocą zabiegu medycznego, pobiera gametę żeńską i umieszcza ją w organizmie innej kobiety, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 59

W przypadku skazania za czyn określony w art. 54, 55, 56, 57, 58 sąd może orzec zakaz pełnienia funkcji lub wykonywania zawodu związanego z prowadzeniem badań genetycznych, zapłodnienia pozaustrojowego lub obrotu gametami.

Art. 60

1. Kto niedopełnia obowiązku przekazania informacji do Centralnego Rejestru Biomedycznego lub dokumentacji w sposób wymagany przez ustawę, polega karze grzywny.
2. Tej samej karze podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy nie informuje o zamiarze zaprzestania lub ograniczenia działalności w zakresie obrotu gametami.

3. W przypadku skazania za wykroczenie określone w ust. 1 lub 2 sąd może orzec zakaz wykonywania zawodu związanego z obrotem gametami.
4. Postępowanie w sprawach, o których mowa w ust. 1 lub 2, toczy się według przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Art. 61

1. Podmiot, przechowujący w dniu wejścia w życie ustawy embriony lub gamety poddane kriokonserwacji, przekazuje do Centralnego Rejestru Biomedycznego w terminie 2 miesięcy od daty powstania tego Rejestru wszystkie posiadane informacje dotyczące przechowywanych embrionów oraz gamet poddanych kriokonserwacji.
2. Jeżeli podmiot, o którym mowa w ust. 1, nie uzyskał zezwolenia na prowadzenie obrotu gametami w terminie 12 miesięcy od wejścia w życie ustawy, to przechowywane przez ten podmiot embriony lub gamety poddane kriokonserwacji przekazywane są innej wskazanej przez Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny jednostce. Wskazana jednostka nie może odmówić przyjęcia poddanych kriokonserwacji embrionów lub gamet.
3. O przekazaniu embrionów lub gamet, o których mowa w ust. 2, informuje się bezzwłocznie dawców gamet oraz rodziców genetycznych.
4. Prawo i obowiązek sprawowania pieczy nad embrionem przysługuje jego rodzicom.

Art. 62

Przywóz lub wywóz embrionów ludzkich poza granice Rzeczypospolitej Polskiej nie jest dopuszczalny.

Art. 63

1. Pierwsze posiedzenie Rady zwołuje Prezes Rady Ministrów w terminie 1 miesiąca od dnia powołania Rady.
2. Na pierwszym posiedzeniu Rady jej członkowie powołują ze swojego grona Przewodniczącego Rady.

Art. 64

W ustawie z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz.U. z 1964 r. Nr 9, poz. 59 ze zmianami: Dz.U. z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1986 r. Nr 36, poz. 180, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1998 r. Nr 117, poz. 757, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 122, poz. 1322, z 2001 r. Nr 128, poz. 1403, z 2003 r. Nr 83, poz. 772, z 2003 r. Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 162, poz. 1691, z 2007 r. Nr 134, poz. 947, z 2007 r. Nr 121, poz. 831, z 2007 r. Nr 192, poz. 1378, z 2007 r. Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 220, poz. 1431, Dz.U.2010.125.842, Dz.U.2011.75.398, Dz.U.2011.149.887) skreśla się art. 68.

Art. 65

W ustawie z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (tekst jednolity: Dz.U. z 2008 r. Nr 136, poz. 856 z późn. zm.) w art. 2a po ust. 4 dodaje się nowy ust. 5 w brzmieniu:

„5. Farmaceuta może powstrzymać się od wykonania usług farmaceutycznych niezgodnych z jego sumieniem.”

Art. 66

W ustawie z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz.U.2011.174.1039 z późn. zm.) art. 12 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pielęgniarka i położna mogą odmówić wykonania zlecenia lekarskiego oraz wykonania innego świadczenia zdrowotnego niezgodnego z ich sumieniem lub z zakresem posiadanych kwalifikacji, chyba że zachodzą okoliczności, o których mowa w ust. 1.”

Art. 67

W ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz.U.2011.277.1634 j.t. z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) Po art. 4 dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„4a. Nikt nie może żądać odszkodowania za utracone korzyści lub koszty poniesione w następstwie urodzenia się, życia, pochodzenia lub cech genetycznych dziecka ani zadośćuczynienia z tego tytułu”

2) Rozdział 4 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 4

Eksperyment medyczny

Art. 21. 1. Eksperyment medyczny przeprowadzany na ludziach może być eksperymentem leczniczym lub badawczym.

2. Eksperyment leczniczy wskazany w ust. 1 obejmuje działania polegające na wprowadzeniu nowych lub tylko częściowo wypróbowanych metod profilaktycznych, diagnostycznych, leczniczych lub rehabilitacyjnych w celu osiągnięcia bezpośredniej korzyści dla zdrowia osoby leczonej.

3. Przeprowadzenie eksperymentu leczniczego jest dopuszczalne wówczas, gdy dotychczas stosowane metody medyczne nie są skuteczne lub jeżeli ich skuteczność nie jest wystarczająca.

4. Eksperyment badawczy wskazany w ust. 1 obejmuje działania podejmowane w celu realizacji badań naukowych, a które mogą oddziaływać na organizm lub zdrowie psychofizyczne człowieka. Może być on przeprowadzany zarówno na osobach chorych, jak i zdrowych.

5. Przeprowadzenie eksperymentu badawczego jest dopuszczalne wówczas, gdy uczestnictwo w nim nie jest związane z ryzykiem albo też ryzyko jest niewielkie i nie pozostaje w dysproporcji do możliwych pozytywnych rezultatów takiego eksperymentu, a jego celów nie można osiągnąć za pomocą innej metody o podobnej skuteczności, alternatywnej do badań na ludziach.

Art. 22. Eksperyment medyczny może być przeprowadzany, jeżeli spodziewana korzyść lecznicza lub poznawcza ma istotne znaczenie, a przewidywane osiągnięcie tej korzyści oraz celowość i sposób przeprowadzania eksperymentu są zasadne w świetle aktualnego stanu wiedzy i zgodne z zasadami etyki lekarskiej.

Art. 23. 1. Osobie, która wyraziła zgodę na poddanie się eksperymentowi medycznemu nie może być przyznane żadne wynagrodzenie, zachęta finansowa lub inne ekwiwalentne świadczenie, z wyjątkiem rekompensaty poniesionych kosztów.

1. Eksperyment medyczny może być przeprowadzony po zawarciu umowy ubezpieczenia na rzecz jego uczestników. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po uzyskaniu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w ust. 2, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną, biorąc pod uwagę ryzyko dla dóbr osobistych osób uczestniczących w eksperymencie.
2. W przypadkach niecierpiących zwłoki i ze względu na bezpośrednie zagrożenie życia uczestnika eksperymentu leczniczego, ubezpieczenie nie jest konieczne.

Art. 24. 1. Eksperymentem kieruje lekarz będący specjalistą w dziedzinie medycyny, która jest szczególnie przydatna ze względu na charakter lub przebieg eksperymentu, oraz ma odpowiednio wysokie kwalifikacje zawodowe lub badawcze.

2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach eksperymentem badawczym może kierować inna uprawniona osoba, o ile lekarz mający kwalifikacje określone w ust. 1 współdziała w przeprowadzaniu eksperymentu, kontrolując jego przebieg.

Art. 25. 1. Osoba, która ma być poddana eksperymentowi medycznemu, jest uprzednio informowana o celach, sposobach i warunkach przeprowadzenia eksperymentu, spodziewanych korzyściach leczniczych lub poznawczych, ryzyku oraz o możliwości odstąpienia od udziału w eksperymencie w każdym jego stadium.

2. Lekarz jest zobowiązany poinformować osobę wyrażającą zgodę o możliwości odmowy udziału w eksperymencie, w szczególności również o tym, że odmowa nie ograniczy możliwości korzystania ze świadczeń zdrowotnych.

3. Wątpliwości co do udzielenia zgody lub jej zakresu należy rozstrzygać na rzecz braku zgody.

4. W przypadku gdyby natychmiastowe przerwanie eksperymentu mogło spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia jego uczestnika, lekarz zobowiązany jest go o tym poinformować.

Art. 26. 1. Przeprowadzenie eksperymentu leczniczego wymaga pisemnej zgody osoby badanej, mającej w nim uczestniczyć, która została uprzednio poinformowana w sposób określony w art. 23 ust. 1. W razie niemożności wyrażenia pisemnej zgody za równoważne uważa się wyrażenie zgody ustnie złożone w obecności dwóch świadków. Zgoda tak złożona powinna być odnotowana w dokumentacji lekarskiej.

2. Udział małoletniego w eksperymencie leczniczym jest dopuszczalny tylko za pisemną zgodą jego przedstawiciela ustawowego. Jeżeli małoletni ukończył 16 lat lub nie ukończył 16 lat i jest w stanie z rozeznaniami wypowiedzieć opinię w sprawie swego uczestnictwa w eksperymencie, konieczna jest także jego pisemna zgoda.

3. W przypadku osoby całkowicie ubezwłasnowolnionej zgodę na udział tej osoby w eksperymencie leczniczym wyraża w formie pisemnej przedstawiciel ustawowy tej osoby. Jeżeli osoba taka jest w stanie z rozeznaniami wypowiedzieć opinię w sprawie swojego uczestnictwa w eksperymencie leczniczym, konieczne jest ponadto uzyskanie pisemnej zgody tej osoby.

4. Jeżeli przedstawiciel ustawowy odmawia zgody na udział chorego w eksperymencie leczniczym lub uzyskanie tej zgody jest niemożliwe, można zwrócić się do sądu opiekuńczego, właściwego ze względu na siedzibę podmiotu przeprowadzającego eksperyment, o wyrażenie zgody.

5. W przypadku osoby, która ma pełną zdolność do czynności prawnych, lecz nie jest w stanie z rozeznaniami wypowiedzieć opinii w sprawie swego uczestnictwa w eksperymencie leczniczym, zgodę na udział tej osoby w

takim eksperymencie wyraża sąd opiekuńczy, właściwy ze względu na siedzibę podmiotu przeprowadzającego eksperyment, na wniosek tego podmiotu.

6. Z wnioskiem, o którym mowa w ust. 4, może wystąpić podmiot przeprowadzający eksperyment.

7. Udział dziecka poczętego w eksperymencie leczniczym, w tym również w okresie przed transferem embrionu do organizmu kobiety, jest dopuszczalny wyłącznie za pisemną zgodą rodziców.

8. Udział w eksperymencie leczniczym kobiety ciężarnej albo karmiącej wymaga szczególnie wnikliwej oceny związanego z tym ryzyka dla matki i dziecka.

9. W przypadkach niecierpiących zwłoki i ze względu na bezpośrednie zagrożenie życia uczestnika eksperymentu, uzyskanie zgody, o której mowa w ust. 1-5 oraz 7, nie jest konieczne.

Art. 27. 1. Przeprowadzenie eksperymentu badawczego wymaga pisemnej zgody osoby badanej, mającej w nim uczestniczyć. W razie niemożności wyrażenia pisemnej zgody za równoważne uważa się wyrażenie zgody ustnie złożone w obecności dwóch świadków. Zgoda tak złożona powinna być odnotowana w dokumentacji lekarskiej.

2. Nie jest dopuszczalne przeprowadzenie eksperymentu o wyłącznie badawczym charakterze z udziałem małoletniego, osoby ubezwłasnowolnionej, żołnierza służby zawodowej, osoby pozbawionej wolności oraz innej osoby, która ma pełną zdolność do czynności prawnych, lecz nie jest w stanie z rozeznaniem lub dobrowolnie wypowiedzieć opinii w sprawie swego uczestnictwa w eksperymencie, chyba że eksperyment ten nie jest związany z jakimkolwiek ryzykiem dla dóbr osobistych osoby biorącej w nim udział.

3. Udział dziecka poczętego w eksperymencie o wyłącznie badawczym charakterze, w tym również w okresie przed transferem embrionu do

organizmu kobiety, nie jest dopuszczalny, chyba że eksperyment ten nie jest związany z jakimkolwiek z ryzykiem dla dóbr dziecka poczętego.

4. W przypadku eksperymentu badawczego, z którym nie łączy się jakiegokolwiek ryzyko dla dóbr osób w nim uczestniczących, do wyrażenia zgody na udział w tym eksperymencie osób określonych w ust. 2 i 3 odpowiednie zastosowanie ma art. 25 ust. 2, 3, 5 oraz ust. 7.

5. Nie jest dopuszczalne przeprowadzenie eksperymentu badawczego z wykorzystaniem przymusowego położenia osoby uczestniczącej w tym eksperymencie.

6. Kobiety ciężarne albo karmiące mogą uczestniczyć tylko w takich eksperymentach badawczych, z którymi nie łączy się jakiegokolwiek ryzyko dla dóbr dziecka.

Art. 28. 1. Osoba lub inny podmiot uprawniony do udzielenia zgody na eksperyment medyczny może ją cofnąć w każdym stadium eksperymentu. Lekarz lub inna osoba przeprowadzająca eksperyment ma wówczas obowiązek go przerwać.

2. Lekarz prowadzący eksperyment leczniczy ma obowiązek przerwać go, jeżeli w czasie jego trwania wystąpi zagrożenie zdrowia chorego przewyższające spodziewane korzyści dla chorego.

3. Lekarz lub inna osoba uprawniona, prowadząca eksperyment badawczy, ma obowiązek przerwać go, jeżeli w czasie jego trwania nastąpi nieprzewidziane zagrożenie zdrowia lub życia osoby w nim uczestniczącej.

Art. 29. Informacja uzyskana w związku z eksperymentem medycznym może być wykorzystana do celów naukowych bez zgody osoby poddanej temu eksperymentowi w sposób uniemożliwiający identyfikację tej osoby.

Art. 30. 1. Eksperyment medyczny może być przeprowadzony wyłącznie po wyrażeniu pozytywnej opinii o projekcie przez niezależną komisję bioetyczną. Do składu komisji powołuje się osoby o wysokim autorytecie moralnym i wysokich kwalifikacjach specjalistycznych.

2. Komisja bioetyczna wyraża opinię o projekcie eksperymentu medycznego w drodze uchwały, przy uwzględnieniu kryteriów etycznych oraz celowości i wykonalności projektu.

3. Komisje bioetyczne i Odwoławcza Komisja Bioetyczna wydają także opinie dotyczące badań klinicznych, jeżeli inne ustawy tak stanowią, w zakresie określonym w tych ustawach.

4. Komisje bioetyczne powołują:

1) okręgowa rada lekarska na obszarze swojego działania, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w pkt 2 i 3,

2) rektor wyższej uczelni medycznej lub wyższej uczelni z wydziałem medycznym,

3) dyrektor medycznej jednostki badawczo-rozwojowej.

5. W skład komisji bioetycznych, o których mowa w ust. 3 pkt 2 i 3, wchodzi również przedstawiciel właściwej okręgowej rady lekarskiej.

6. Minister właściwy do spraw zdrowia po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej powołuje Odwoławczą Komisję Bioetyczną, rozpatrującą odwołania od uchwał komisji bioetycznych, o których mowa w ust. 2.

7. Minister właściwy do spraw zdrowia po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady powoływania i finansowania oraz tryb działania komisji bioetycznych.”

3) Art. 30 oznacza się jako art. 30a i nadaje mu się brzmienie:

„Art. 30a. 1. Lekarz ma obowiązek udzielać pomocy lekarskiej w każdym przypadku, gdy zwłoka w jej udzieleniu mogłaby spowodować niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

2. Do podjęcia działań mających charakter uporczywej terapii lekarz zobowiązany jest wyłącznie na żądanie samego pacjenta, także wyrażone na piśmie przed utratą zdolności do wyrażenia zgody na zabieg medyczny.

3. Uporczywą terapią jest stosowanie procedur medycznych, urządzeń technicznych i środków farmakologicznych w celu podtrzymywania funkcji życiowych nieuleczalnie chorego, które przedłuża jego umieranie, wiążąc się z naruszeniem godności pacjenta, w szczególności z nadmiernym cierpieniem; uporczywa terapia nie obejmuje podstawowych zabiegów pielęgnacyjnych, łagodzenia bólu i innych objawów oraz karmienia i nawadniania, o ile służą dobru pacjenta.”

4) Art. 39 otrzymuje brzmienie:

„**Art. 39.** Lekarz może powstrzymać się od wykonania świadczeń zdrowotnych niezgodnych z jego sumieniem, z zastrzeżeniem art. 30a, z tym że ma obowiązek odnotować ten fakt w dokumentacji medycznej.”

5) Po art. 56 dodaje się art. 56a w brzmieniu:

„**Art. 56a.** 1. Kto wbrew przepisom ustawy przeprowadza medyczny eksperyment badawczy, podlega karze grzywy.

2. Postępowanie w sprawach, o których mowa w ust. 1, toczy się według przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.”

Art. 68

W ustawie z dnia 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży (Dz.U.1993.17.78 z późn. zm) art. 4a ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) ciąża stanowi zagrożenie dla życia matki lub istotne zagrożenie ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu matki,”.

Art. 69

Podmioty, które w dniu wejścia w życie prowadzą działalność regulowaną niniejszą ustawą, w terminie 6 miesięcy od dnia jej wejścia w życie występują do Prezesa Urzędu ds. Biomedycyny o wydanie zezwolenia, na podstawie przepisów niniejszej ustawy.

Art. 70

Prezes Rady Ministrów w ciągu 21 dni od dnia ogłoszenia ustawy powołuje Pełnomocnika do spraw utworzenia Urzędu ds. Biomedycyny.

Art. 71

Ustawa wchodzi w życie w terminie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia z wyjątkiem art. 70, który wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Celem ustawy jest stworzenie skutecznych mechanizmów ochrony godności i życia oraz integralności genetycznej człowieka, także w prenatalnej fazie jego rozwoju. Ustawa wykonuje w tym zakresie nakazy Konstytucji RP oraz prawa Unii Europejskiej. Rozwój biologii i medycyny, w tym inżynierii genetycznej umożliwia ingerowanie w życie ludzkie i tożsamość genetyczną człowieka. Niektóre z tych ingerencji naruszają podstawowe zasady porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Zastosowania biomedycyny umożliwiające poznanie całego genotypu badanego człowieka, schorzeń na które cierpi aktualnie i predyspozycji chorobowych, mogą rodzić poważne zagrożenia dyskryminacją i stygmatyzacją na tle genetycznym, jeśli będą stosowane bez ograniczeń i kontroli państwa, zwłaszcza w stosunkach pracy, ubezpieczeń czy komercjalizującym się sektorze usług zdrowotnych. Niektóre zastosowania biomedycyny zagrażają wręcz samej egzystencji tworzonych w warunkach laboratoryjnych istot ludzkich. Tymczasem nawet najbardziej drastyczne ekscesy biomedyczne, jak arbitralne niszczenie embrionów ludzkich, manipulacje genomem ludzkim, klonowanie czy dokonywanie selekcji i innych praktyk eugenicznych, w braku przepisów prawa w Polsce oraz wyspecjalizowanych instytucji, nie spotykają się z jakąkolwiek reakcją państwa i prawa. Brak regulacji prawnych i wyspecjalizowanych instytucji ma ten skutek, że władze publiczne nie są w stanie przedstawić opinii publicznej oraz instytucjom międzynarodowym, w tym Komisji Europejskiej, wiarygodnych danych na temat celów tworzenia i wykorzystywania w Polsce istot ludzkich, liczby zamrożonych embrionów oraz istotnych zagrożeń dla zdrowia publicznego, związanych z niekontrolowanym stosowaniem procedur

biomedycznych. Wobec tych zjawisk konieczne jest podjęcie pilnych działań regulacyjnych oraz wyjście naprzeciw apelom społeczności międzynarodowej (zob. np. Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych w sprawie zakazu wszelkich form klonowania z dnia 23 marca 2005 r.; Deklaracja UNESCO o ludzkiej informacji genetycznej z dnia 16 października 2003 r.; Deklaracja UNESCO o Genomie Ludzkim i Prawach Człowieka z dnia 11 listopada 1997 r.).

2. Ustawa umożliwia ratyfikację podpisanej przez Polskę 7 maja 1999 roku Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Godności Istoty Ludzkiej wobec Zastosowań Biologii i Medycyny (Konwencja o Prawach Człowieka i Biomedycynie z dnia 4 kwietnia 1997 r.), ratyfikację Protokołu nr 1 do tej Konwencji o zakazie klonowania człowieka z dnia 12 stycznia 1998 r., podpisanego przez Polskę 7 maja 1999 r., a także podpisanie i ratyfikowanie Protokołu nr 4 do Konwencji z dnia 27 listopada 2008 r. o badaniach genetycznych dla celów leczniczych. Ustawa zawiera wszystkie wymagane przez art. 1 zd. 2 Konwencji przepisy, które są konieczne do zagwarantowania w prawie polskim ochrony godności i tożsamości istoty ludzkiej. Ustawa otwiera tym samym drogę do przyjęcia przez Sejm i Senat Rzeczypospolitej Polskiej ustawy upoważniającej Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do ratyfikacji wskazanej Konwencji i jej Protokołu nr 1 i 4.

3. Ustawa dostosowuje polskie prawo do wymagań prawa Unii Europejskiej. W szczególności ustawa w zakresie swego normowania wypełnia minimalne wymogi dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 nr 2004/23/WE w sprawie ustalenia norm jakości i bezpiecznego oddawania, pobierania, testowania, przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji tkanek i komórek ludzkich, a także dyrektyw wykonawczych do tej dyrektywy wydanych przez Komisję Europejską: 2006/17/EC z 8 lutego 2006 r.

w sprawie niektórych wymagań technicznych dotyczących dawstwa, pobierania i badania tkanek i komórek ludzkich oraz 2006/86/WE z 24 października 2006 r. w zakresie wymagań dotyczących możliwości śledzenia, powiadamiania o poważnych i niepożądanych reakcjach i zdarzeniach oraz niektórych wymagań technicznych dotyczących kodowania, przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji tkanek i komórek ludzkich. Wskazane dyrektywy wymagają regulacji prawnej obrotu gametami oraz kontroli państwa nad sztucznym tworzeniem embrionów ludzkich. Prawo Unii Europejskiej dopuszcza wprowadzenie ustawodawstwa, które zabraniałoby oddawania, pobierania, testowania, przetwarzania, konserwowania, przechowywania, dystrybucji lub stosowania dowolnego rodzaju tkanek lub komórek ludzkich (art. 4 ust. 3 Dyrektywy 2004/23/WE, a także art. 152 ust. 4 i 5 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską dopuszczający wyższe standardy w prawie krajowym; zob. też wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z 19 maja 2009 r., sygn. C-171/07 i C-531/06, potwierdzający szerokie kompetencje państw do ochrony życia i zdrowia ludzkiego nawet przed potencjalnymi zagrożeniami). W razie dopuszczenia do obrotu gamet i sztucznego tworzenia embrionów ludzkich, choćby przejściowego, konieczne jest zagwarantowanie kontroli państwa nad tym procesem. Ustawa tworzy wymagane gwarancje.

4. Materia ustawy dotyczy podstawowych dóbr chronionych przez Konstytucję RP: godności (art. 30), życia (art. 38), wolności od bycia poddawany eksperymentom medycznym (art. 39) oraz zdrowia (art. 68). Dlatego głównym punktem odniesienia dla tworzonych regulacji są zasady i wartości konstytucyjne, w szczególności zasada ochrony godności człowieka, będącej źródłem wszystkich przynależnych mu wolności i praw. Pierwszym i najściślej związanym z godnością człowieka prawem – jak podkreślono w Preambule ustawy – jest życie. Umieszczenie prawa do życia, jako

pierwszego wśród konstytucyjnych wolności i praw osobistych, skłania do przyjęcia w procesie stanowienia i stosowania prawa kierunku interpretacyjnego opartego na zasadzie *in dubio pro vita humana*, zgodnie z którą wszelkie wątpliwości co do ochrony życia ludzkiego winny być rozstrzygane na rzecz tej ochrony. Toteż nawet wątpiący w status ludzki embrionu muszą postępować zgodnie z etyczną odpowiedzialnością, aby pod żadnym pozorem nie zabić człowieka. Szczególny zaś charakter prawa do życia wynika stąd, że jego przestrzeganie i ochrona jest pierwszym i zasadniczym warunkiem istnienia wszystkich innych praw i wolności jednostki. Życie ludzkie jest dobrem niezwykle delikatnym, które łatwo jest utracić w sposób nieodwracalny – a zatem stanowi ono wartość konstytucyjną o wyjątkowym i niepowtarzalnym charakterze, którą w sposób szczególny obowiązany jest chronić ustawodawca i organy stosujące prawo. Konkretyzacja ochrony tak istotnej wartości konstytucyjnej wymaga jednoznacznego wskazania przedmiotu ochrony oraz momentu, od którego się ona rozpoczyna. Ustawa realizuje ten wymóg, obejmując ochroną prawną embrion ludzki. Nie ma wątpliwości, że z punktu widzenia wartości życia i samocelowości istoty ludzkiej oraz konstytucyjnej ochrony przynależnych jej praw, miejsce przebywania – w organizmie lub poza organizmem kobiety – nie ma znaczenia. Nienaruszalna godność człowieka przynależy mu w każdym etapie jego życia, a wartość życia ludzkiego nie podlega różnicowaniu ze względu na jakiegokolwiek kryterium (wyrok TK z 30 września 2008 r., K 44/07, OTK ZU nr 7/2008, poz. 126; wyrok TK z 7 stycznia 2004 r., K 14/03, OTK ZU 2004, nr 1, poz. 1; orzeczenie TK z 28 maja 1997 r., K 26/96, OTK ZU 1997, nr 2, poz. 19). Prawo międzynarodowe, określone wyrokiem trybunału norymberskiego w sprawie lekarzy hitlerowskich, nie pozwala na segregowanie istnień ludzkich wedle kryterium wartości lub braku wartości życia.

5. Ustawa uwzględnia nie tylko dorobek prawa międzynarodowego, lecz także doświadczenia innych państw. W szczególności brano pod uwagę prawo Republiki Federalnej Niemiec, Szwajcarii i Włoch. Podobieństwo uwarunkowań konstytucyjnych, w tym respekt dla określonej konstytucyjnie koncepcji godności człowieka, ale także wyjątkowa precyzja obowiązujących w tych państwach przepisów biomedycznych jest przesłanką przejścia do ustawy modelowych definicji, rozwiązań chroniących genom człowieka, przepisów zakazujących uniestwienia embrionów czy stosowania praktyk eugenicznych (art. 4-6 i 8-15). Ustawa koresponduje także z ustawodawstwem francuskim, w tym zwłaszcza z przepisami o szacunku dla ciała ludzkiego i jego niekomercjalizacji (art. 7) oraz przepisami wyłączającymi odpowiedzialność cywilną za „złe życie” wraz z mechanizmami pomocy solidarnościowej dla dzieci i ich rodziców (art. 13, 67, 68). Ustawa uwzględnia także oryginalne rozwiązania zawarte w federalnej ustawie Stanów Zjednoczonych o zakazie dyskryminacji genetycznej z dnia 21 maja 2008 r. (art. 15).

6. Regulacja prawna biomedycyny jest uzasadniona także podstawowymi zasadami etycznymi. Jej brak stanowi poważne wyzwanie moralne dla całego społeczeństwa, choć przede wszystkim dla odpowiedzialnych za tworzenie prawa. Jak w rzadko której dziedzinie w kwestiach bioetycznych widać, że nie sposób oddzielić prawo od moralności i proponować regulacji bez wskazania dobra, jakie prawo ma realizować i chronić. Na decyzję w kwestiach moralnych wskazuje zresztą preambuła do Konstytucji RP w słowach: „kultura zakorzeniona w chrześcijańskim dziedzictwie Narodu i ogólnoludzkich wartościach”. Odzwierciedlają one konstytucyjny kompromis w pluralistycznym społeczeństwie polskim. Podstawowe zasady etyczne są wiążące niezależnie od przekonań, czy wiary. Z drugiej strony należy zwrócić uwagę na kluczowe znaczenie, jakie mają konsekwencje społeczne negacji zasad etycznych. Prawem łatwo wtedy manipulować, a w związku z tym i ludzkimi zachowaniami. W

kwestiach bioetycznych, które reguluje ustawa podstawowymi zasadami są poszanowanie ludzkiej godności oraz praw dziecka. Z niezbywalnej i nienaruszalnej godności człowieka wynika bezwzględna ochrona każdego ludzkiego życia. Nie ma podstaw dla różnicowania jej zakresu ze względu na stopień rozwoju istoty ludzkiej. Stąd w żadnym przypadku nie jest dopuszczalna zgoda na niszczenie istnienia ludzkiego na jakimkolwiek etapie jego rozwoju. Konsekwencją jest etyczny sprzeciw wobec zapłodnienia pozaustrojowego *in vitro* oraz eksperymentów nielecniczych na ludzkich embrionach, gdyż prowadzą do zamierzonego uśmiercania istot ludzkich. Także stosowana przy ich dokonywaniu praktyka kriokonserwacji jest nie do pogodzenia z szacunkiem należnym embrionom ludzkim. Zakłada ich produkowanie *in vitro*, wystawia je na poważne niebezpieczeństwo śmierci albo naruszenie integralności fizycznej. Znaczący procent embrionów nie przeżywa procesu zamrożenia i rozmrożenia, pozbawia je, przynajmniej czasowo, możliwości przyjęcia i kształtowania w łonie matki, naraża je na dalsze szkody i manipulacje. Wreszcie trzeba zauważyć, że pragnienie dziecka nie może usprawiedliwiać jego „produkowania”, podobnie jak niechęć wobec dziecka już poczętego nie może usprawiedliwiać porzucenia go lub zniszczenia. Prócz ochrony ludzkich początków życia należy tu brać pod uwagę prawa dziecka, w tym prawo do wychowania się w trwałej rodzinie, prawo do własnej tożsamości oraz zabezpieczenie, aby dziecko nie stało się przedmiotem handlu. Ta sama troska o powstające ludzkie życie prowadzi do etycznej dezaprobaty klonowania. Klonowanie reprodukcyjne prowadzi do zdobycia kontroli nad ludzką ewolucją, zgody na wybór płci potomstwa, lub zastąpienie „kopią” utraconego, ukochanego dziecka. Szczególny sprzeciw w klonowaniu reprodukcyjnym budzi fakt narzucania podmiotowi klonowanemu wcześniej ustalonych cech genetycznych, przez co podmiot ten staje się obiektem pewnego rodzaju „biologicznego niewolnictwa”. Klonowanie to stanowi poważną obrazę godności ludzkiej oraz zasadniczej równości ludzi. Natomiast klonowanie

terapeutyczne, nawet jeśli towarzyszy mu intencja pomocy chorym, uwłacza godności człowieka, ponieważ czyni z życia istoty ludzkiej, choć jest ona w stadium embrionalnym, jedynie narzędzie do wykorzystania i zniszczenia. Poświęcanie ludzkiego życia dla celów terapeutycznych jest głęboko niemoralne. Rudymentalne rozstrzygnięcia etyczne powinny znajdować oparcie w normach prawnych. I nawet jeśli w przekonaniu części opinii ustawa przyjmuje rozwiązania zbyt restrykcyjne, takiej restrykcyjności trudno nie traktować, jako jej zalety.

7. Z uwagi na specyfikę biomedycyny konieczne stało się wprowadzenie normatywnego słownika terminów, którymi posługuje się ustawa (art. 3). Szczególne znaczenie przypada definicji genomu ludzkiego i embrionu ludzkiego. Definicja genomu ludzkiego ma charakter normatywy. Obejmuje ona całość informacji genetycznej zawartej w ludzkiej komórce, w tym geny i inne sekwencje DNA. Genom ludzki decyduje nie tylko o przynależności organizmu żywego do gatunku człowiek, lecz także o unikalności i indywidualnej tożsamości każdego człowieka, także tego nieprzytomnego, nieświadomego i niezgodnego do obrony swych praw. Genom wyróżnia wystarczająco człowieka względem innych organizmów, w każdej fazie jego życia. Pojęcie embrionu ludzkiego odniesiono do każdego organizmu ludzkiego powstałego w chwili połączenia ludzkiej gamety męskiej i żeńskiej lub powstałego w inny sposób, w szczególności przez wyizolowanie totipotentnej ludzkiej komórki embrionalnej, we wczesnej fazie podziału embrionalnego, w drodze techniki klonowania. Totipotencjalność (totipotentność), charakteryzująca każdą komórkę powstającą w okresie pierwszych podziałów, oznacza możliwość jej rozwoju zgodnie z linią rozwojową charakterystyczną dla każdej jednostki ludzkiej. O istocie życia ludzkiego nie może bowiem decydować cel, dla którego zostaje powołany organizm ludzki, mający zdolność rozwojową charakterystyczną dla każdego człowieka. Życie ludzkie podlega ochronie z uwagi na to, że jest życiem

ludzkim. Fakt stworzenia embrionu w drodze klonowania dla celów badawczych czy terapeutycznych (np. przez sztuczny podział, tj. wyizolowanie komórek totipotentnych) nie może zmienić ani statusu, ani zakresu ochrony, jaka przysługuje życiu ludzkiemu w tak wczesnym stadium rozwoju. Definicja embrionu ma charakter normatywny i obejmuje wszystkie wczesne fazy rozwoju organizmu ludzkiego od chwili połączenia gamet. Pojęcie to będzie więc także miało zastosowanie do tych faz życia człowieka, które w naukach przyrodniczych wyodrębnia się jako fazę zygoty czy zarodka. Z uwagi na cele ochronne ustawy, nie ma potrzeby odwoływania się do tych poszczególnych faz, nie uzasadniają one bowiem w żaden sposób różnicowania zakresu ochrony przewidzianego w art. 38 i 30 Konstytucji RP.

8. Szczególny charakter regulacyjny ma definicja obrotu gametami, obejmująca pobieranie, nabywanie i zbywanie gamet żeńskich i męskich, zarówno w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jak i bez takiego celu. Za obrót gametami potraktowano także przechowywanie gamet w celu ich dalszego nieodpłatnego zbycia, co dotyczy w szczególności wszelkiego typu działalności w postaci banków ludzkich komórek rozrodczych. Na potrzeby ustawy zdefiniowano także chimery i hybrydy, a więc organizmy o mieszanej tożsamości genetycznej oraz klonowanie. Ochrona genomu ludzkiego i praw człowieka uzasadnia także reglamentację badań i testów genetycznych. Konieczne okazało się więc wprowadzenie definicji badań genetycznych. Przyjęta definicja nie obejmuje wszelkich możliwych badań i testów genetycznych, lecz tylko te, które mają na celu ujawnienie genotypu, mutacji lub chromosomowych zmian. Ponadto, z uwagi na prawo Unii Europejskiej konieczne jest wprowadzenie definicji poważnego przypadku szkodliwości dla zdrowia i reakcji szkodliwej. Pojęciami tymi objęto wszelkie fakty, które mogą być przyczyną przeniesienia się choroby zakaźnej, zagrożenia życia albo śmierci, uszkodzenia ciała, pogorszenia stanu zdrowia lub potrzeby leczenia

szpitalnego albo wydłużenia takiego leczenia. Wprowadzenie tych definicji oraz przepisów nakazujących rejestrowanie i monitorowanie istotnych zdarzeń niepożądanych, jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego oraz ochrony dawców i biorców gamet oraz rozwijających się fazy prenatalnej dzieci.

9. Podstawowym założeniem, z którego wychodzi ustawa, jest teza, że każde życie ludzkie jest chronioną wartością konstytucyjną (art. 38 Konstytucji RP), a człowiek w każdej fazie swojego rozwoju ma prawo do ochrony godności i życia. Stąd wprowadza się zakaz powodowania śmierci embrionu ludzkiego (art. 4). Drugim założeniem ustawy jest ochrona życia ludzkiego nie tylko przed bezpośrednimi atakami i intencjonalnym niszczeniem, lecz także przed nieumyślnymi czynami zagrażającymi życiu ludzkiemu. Z tego drugiego założenia wynika zakaz tworzenia embrionów poza organizmem kobiety (art. 5). Technika zapłodnienia pozaustrojowego na obecnym etapie rozwoju technologii biomedycznych rodzi szczególne ryzyka dla samej egzystencji tworzonych embrionów, które z reguły prowadzą do śmierci znaczącej części tworzonych embrionów. Jest to związane z niedokładnością aktualnie stosowanych procedur zapłodnienia pozaustrojowego oraz ekspozycją embrionu na nienaturalne warunki, a także pomyłkami w użyciu lub oznaczaniu embrionów ludzkich. Dotyczy to także procedur, które nie zakładają z góry niedopuszczalnej konstytucyjnie instrumentalizacji istot ludzkich, tj. tworzenia embrionów do celów badawczych lub tworzenia tzw. „embrionów zapasowych”, które w praktyce w znacznej większości giną wskutek zmian planów prokreacyjnych rodziców genetycznych albo praktyk eugenicznych. Nawet regulacje, które ograniczają zapłodnienie pozaustrojowe do celu ściśle prokreacyjnego, a jednocześnie wykluczają tworzenie embrionów nadliczbowych przez ustawowe ograniczenie liczby tworzonych embrionów do 2-3 i nakazują ich bezpośredni transfer do organizmu matki genetycznej (tak np. prawo Republiki Federalnej Niemiec, Włoch i Szwajcarii), co najmniej pośrednio dopuszczają niszczenie

embrionów. Dlatego, mając pełną świadomość kolidujących interesów i faktu, że skuteczna ochrona nienaruszalnej godności ludzkiej w procedurze zapłodnienia pozaustrojowego nie jest możliwa, a poświęcenie godności ludzkiej dla samej szansy rodzicielstwa nie jest słuszne, zdecydowano o wyłączeniu dopuszczalności tej procedury na przyszłość.

10. Szczególne zagrożenia dla godności i integralności genetycznej człowieka rodzą manipulacje genetyczne. Brak ochrony genomu ludzkiego w obowiązującym prawie polskim jest poważnym zaniechaniem legislacyjnym i naruszeniem Konstytucji RP. Stąd podjęto nie tylko próbę zdefiniowania genomu ludzkiego, lecz jego ochronie poświęcono cały II Rozdział ustawy. Punktem wyjścia uczyniono zasadę, że zakazane będą wszelkie ingerencje w genom ludzki, rodzące jego dziedziczne zmiany. Działania takie są w sposób bezwzględny zakazane przez art. 13 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Godności Istoty Ludzkiej wobec Zastosowań Biologii i Medycyny. Na obecnym etapie wiedzy trudno przewidzieć konsekwencje dokonywania takich zmian, nawet jeżeli byłyby dyktowane domniemanymi celami terapeutycznymi. Brak regulacji tej kwestii grozi nieobliczalnymi szkodami dla całej ludzkości. Sterowanie rekombinacją DNA przyszłych pokoleń zagraża całym grupom społecznym oraz godności i indywidualności osób tworzonych wedle reguł lub upodobań innych osób. Z tego samego powodu zakazane jest tworzenie chimer i hybryd ludzko-zwierzęcych, a także klonowanie, w tym tzw. klonowanie badawcze z użyciem komórek embrionalnych, zwane również na wyrost klonowaniem terapeutycznym. Mając na względzie potrzeby badań naukowych dopuszczono natomiast wprost terapie genowe. Zmiany w genomie komórek somatycznych mogą się odnosić do odłączonych części ciała ludzkiego (komórek i tkanek) albo do całego organizmu. W sytuacji, gdy przedmiotem tych zmian są komórki lub tkanki stanowiące integralną część organizmu, modyfikacja ich genomu może być podejmowana jedynie w celach leczniczych

(obejmujących także profilaktykę, a więc tzw. szczepionki genowe), nakierowanych na korzyść osoby, której genom jest przedmiotem modyfikacji. Wykluczone jest podejmowanie takich ingerencji wyłącznie w celach badawczych. Dotyczy to także embrionów. Brak jest natomiast takich ograniczeń, w przypadku gdy przedmiotem ingerencji w genom czyni się komórkę lub tkankę oddzieloną od żywego organizmu ludzkiego, za wyjątkiem komórek rozrodczych, które z uwagi na ich znaczenie dla ochrony ludzkiego dziedzictwa genetycznego poddane zostały odrębnemu reżimowi. Konsekwencją ochrony tożsamości genetycznej człowieka jest zakaz ingerencji w informację genetyczną (genom) zawartą w gamecie – męskiej lub żeńskiej komórce rozrodczej. Manipulacji genetycznych można bowiem dokonywać jeszcze przed etapem zapłodnienia. Oczywiście status takich działań jest inny niż zmiana genomu konkretnej istoty ludzkiej, wobec tego przewidziano w tym zakresie odmienny zespół wyjątków – w szczególności dopuszczając taką ingerencję w zapis genetyczny gamety, która realizuje cele badawcze, pod warunkiem że zmodyfikowana gameta nie zostanie wykorzystana w celach prokreacyjnych. Z uwagi na wciąż eksperymentalny charakter badań, polegających na modyfikacji genomu gamety oraz trudne do określenia konsekwencje takich zmian dla osoby, która mogłaby powstać z tak zmodyfikowanych gamet, wykluczono możliwość wykorzystania owych gamet w celach prokreacyjnych, nawet jeżeli celem badań miałyby być w przyszłości leczenie dziedzicznej choroby genetycznej. Kiedy stan wiedzy pozwoli na określenie rzeczywistych konsekwencji dokonywanych manipulacji genetycznych, stanie się możliwe ograniczenie zakazu prokreacyjnego wykorzystywania zmodyfikowanych genetycznie gamet. Dla uniknięcia nadużyć w zakresie badania gamet, wprowadzono obowiązek uzyskania zgody tworzonego przez ustawę Urzędu Prezesa d.s. Biomedycyny.

11. Ochrona genomu wymaga również odniesienia się do nasilających się praktyk wykorzystywania badań i testów genetycznych jako źródła wiedzy o pracownikach, konsumentach, ubezpieczonych czy pacjentach. W związku z tym konieczne okazało się wykluczenie wszelkich zobowiązań, które mogłyby być źródłem przymusu przeprowadzania badań genetycznych np. w stosunkach pracy lub praktyce ubezpieczeniowej (art. 15 ust. 1). Konieczna okazała się również ochrona osób pozostających pod pieczę rodzicielską lub pod pieczę opiekunów. Art. 15 ust. 2 wysławia zasadę, że badania genetyczne mogą być przeprowadzane tylko w celach leczniczych i tylko w interesie tego, na kim te badania są przeprowadzane. Należy przyjmować, że badania genetyczne realizowane w interesie innych osób, choćby i spokrewnionych, nie są dopuszczalne. Na zasadzie wyjątku dopuszczono badania genetyczne w celach naukowych oraz w innych celach wskazanych w ustawie, pod warunkiem jednak, że ustawa reguluje tryb przeprowadzania tych badań (art. 15 ust. 3). Art. 15 ust. 3 ustawy dotyczy np. badań prowadzonych w ramach postępowań karnych, w których odgrywają one ważną rolę dowodową. Badania genetyczne mogą być prowadzone także na osobach niezdolnych do wyrażenia zgody, pod warunkiem jednak, że nie będzie się to wiązało z jakimkolwiek zagrożeniem dla ich dóbr osobistych. Sformułowana zasada dotyczy także embrionu. Ograniczenia badań na embrionach wynikają jednak w zasadniczym zakresie z innych rozstrzygnięć ustawy, w tym zakazu klonowania, tj. sztucznego podziału embrionu czy wyizolowania totipotentnej komórki embrionalnej (art. 10) oraz zakazu powodowania śmierci embrionu (art. 4).

12. Ustawa zawiera normy chroniące odłączone części ciała ludzkiego, w tym próbki materiału biologicznego pobrane do badań genetycznych. Ustawa formułuje zasadę – znajdującą swoją podstawę w art. 22 Konwencji o Biomedycynie, że każdy ma prawo do wyrażenia zgody oraz cofnięcia zgody w każdym czasie na przechowywanie i wykorzystanie odłączonych części swojego

ciała (art. 15 ust. 2 -3). Ochrona odłączonych części ciała ludzkiego realizować się będzie w ramach mechanizmów właściwych ochronie dóbr osobistych. Części ciała ludzkiego, ze względu na zawartą w nich informację genetyczną, a także ochronę praw osobistych dawcy, nie mogą być trwale zbyte na rzecz osób trzecich, chyba że nastąpiło ich połączenie z organizmem osoby trzeciej. Artykuł 15 ust. 2 wraz z art. 4 ustawy podkreśla ów szczególny status ciała ludzkiego. Status ten zobowiązuje organy tworzące i stosujące prawo, do przyznawania ciału ludzkiemu szczególnej ochrony. Artykuł 15 ust. 1 ustawy wyraża natomiast ogólną zasadę, że każdy ma prawo dostępu do dotyczących go informacji genetycznych. Zasada ta koresponduje z zasadą niezbywalności własnego materiału biologicznego, związaną z zasadą odwołalności zgody i niezbywalności dóbr osobistych. Art. 15 ust. 1 ustawy znajduje jednak zastosowanie w sytuacji utrwalenia wydobytej z ciała ludzkiego informacji genetycznej na innym niż ciało nośniku. Nie można zaakceptować sytuacji, w której jednostka traci wszelką kontrolę nad całym swoim genotypem – „obrazem genetycznym”, zawierającym najbardziej wrażliwe dane osobowe. Ustawa uzupełnia obowiązujące przepisy o ochronie danych osobowych zawartych w ustawie o ochronie danych osobowych z 29 sierpnia 1996 r. (Dz. U. 1997, Nr 133, poz. 883 ze zm.).

13. Zakaz praktyk eugenicznych wyrażony w art. 13 ust. 1 ustawy znajduje swoją podstawę w normach Konstytucji RP (art. 30) i Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej (art. 3 ust. 2). Chroni on zarówno przed tzw. eugeniką negatywną, tj. selekcją istot ludzkich ze względu na niepożądane cechy, jak i tzw. eugeniką pozytywną, polegającą na dyskryminującym wspieraniu niektórych osób lub grup, ze względu na pożądaną rasę lub tożsamość genetyczną. Zakaz praktyk eugenicznych bezpośrednio wyklucza „testowanie embrionu ludzkiego” pod kątem zdatności czy jakości życia. Zakaz praktyk eugenicznych uzasadnia też normę wykluczającą badania genetyczne,

które nie mają celu leczniczego i nie są przeprowadzane w interesie badanego (art. 15 ust. 2). Z zakazem praktyk eugenicznych związane jest także wyłączenie sankcji cywilnych stygmatyzujących osoby z „niepożądanym” wyposażeniem genetycznym (zob. pkt 19 uzasadnienia).

14. Ustawa reguluje obrót gametami (Rozdział III). Jest to realizacja wymogu prawa Unii Europejskiej. Prawo Unii Europejskiej wymaga aby obrót komórkami, w tym gametami był kontrolowany i regulowany przez Państwa członkowskie. Pobieranie i użycie gamet do celów prokreacyjnych wymaga zagwarantowania bezpieczeństwa zdrowotnego. Z tego względu ustawa określa reżim instytucjonalny pobierania, przechowywania i udostępniania gamet, zgodny z prawem Unii Europejskiej. Zgodnie z prawem Unii Europejskiej czyni się wyjątek dla zabiegów lekarskich pobrania gamet w celu ich bezpośredniego użycia w procedurze zapłodnienia wewnątrzustrojowego, jeżeli dawca z biorcą pozostają w związku małżeńskim. Pobieranie, przechowywanie i udostępnianie byłoby dopuszczalne tylko w wyspecjalizowanych jednostkach działających na podstawie zezwoleń wydanych przez Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny. Ustawa gwarantuje przy tym, że zachowana będzie zasada niekomercjalizacji ciała ludzkiego (por. art. 21 Konwencji o Prawach Człowieka i Biomedycynie). Zasada ta jest realizowana przez przepis art. 31, z którego wynika, że dopuszczalne jest umowne kształtowanie odpowiedzialności prawnej i finansowej dawców, biorców oraz banków gamet, ale tylko w granicach uzasadnionych nakładów. Rozwiązanie to wyklucza proste obchodzenie zakazu komercjalizacji ciała ludzkiego przez ustalanie wysokich opłat za usługi banków gamet lub płacenie za gamety pod pozorem opłaty za usługę lub kompensacji „chcianej krzywdy”, związanej z udostępnieniem gamet. Ustawa upoważnia ministra właściwego do spraw zdrowia do szczegółowego określenia zakresu uzasadnionych nakładów.

15. Ustawa tworzy Polską Radę Bioetyczną jako organ opiniodawczo-doradczy przy Prezesie Rady Ministrów. Rada ma za zadanie wypowiadać się w sprawach etycznych, prawnych, ekonomicznych i społecznych związanych z rozwojem biomedycyny i biotechnologii. W skład Rady wchodzi 11 członków, z czego 6 powołanych jest spośród kandydatów wskazanych przez określone instytucje wymienione w ustawie. Z urzędu członkiem Rady jest Prezes Urzędu ds. Biotechnologii, co ma służyć przekazywaniu bieżących informacji oraz wzmacniać praktyczne znaczenie Rady jako organu opiniodawczego. Członkostwo w Radzie jest kadencyjne, a zakaz powoływania na kolejną kadencję oraz enumeratywnie wyliczone przyczyny odwołania członka Rady, mają wzmacniać niezależność osób wchodzących w skład Rady.

16. Wykonując obowiązek określony w art. 4 Dyrektywy 2004/23/WE, ustawa tworzy centralny organ administracji rządowej – Prezesa Urzędu ds. Biomedycyny (Rozdział V). Kompetencje tego organu korespondują z obowiązkami nałożonymi na Państwa członkowskie przez prawo Unii Europejskiej. Prezes Urzędu ds. Biomedycyny ma kompetencje związane z udzielaniem i cofaniem zezwoleń na prowadzenie badań genetycznych, obrotu gametami i kontroli prawidłowości stosowanych procedur. Ponadto istotnym zadaniem Prezesa Urzędu ds. Biomedycyny jest prowadzenie Centralnego Rejestru Biomedycznego. Konieczne okazało się uregulowanie statusu i obowiązków banków gamet. Jednostki muszą respektować standardy sanitarne i bezpieczeństwa w interesie zdrowia publicznego. Dlatego właśnie działalność związaną z przechowywaniem i konserwowaniem gamet uzależniono od uzyskania zezwolenia Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny.

17. W rozdziale VI ustawy wprowadzono sankcje karne za naruszenie przewidzianych w niej uregulowań dotyczących ochrony embrionu ludzkiego, genomu i obrotu gametami. Na podkreślenie zasługuje skorelowanie

podstawowych zasad ustawy z zakazami karnymi, w szczególności zakazem dziedzicznych zmian w genomie, tworzenia chimer, hybryd i klonowania, jak również unicestwiania embrionu ludzkiego. Ustawa zakazuje w konsekwencji tworzenia embrionów poza organizmem kobiety. Posługuje się również przepisami blankietowymi, mówiącymi o prowadzeniu procedury zapłodnienia pozaustrojowego wbrew przepisom ustawy lub wbrew warunkom określonym w zezwoleniu lub dopuszczeniu do tego przez nadużycie uprawnień lub niedopełnienie ciężących obowiązków — wprowadzając tym samym karalność zachowania naruszającego procedury gwarantujące ochronę embrionu ludzkiego. Regulację prawnokarną uzupełnia zespół przepisów nastawionych na przeciwdziałanie obrotowi i rozporządzaniu materiałem genetycznym, gametami lub embrionami ludzkimi, organizowaniu lub pośredniczeniu w takim obrocie, pobieraniu i wykorzystaniu gamet od osoby zmarłej. Jest to poniekąd wtórna regulacja, zabezpieczająca przed możliwością obejścia przewidzianych w ustawie ograniczeń obrotu gametami, ale i pierwotna wówczas, gdy w wyniku tego rodzaju zachowań zostaje naruszona zasada godności człowieka, jak ma to miejsce w szczególnej postaci handlu ludźmi, jaką z powodów terminologicznych, wynikających z siatki pojęć Kodeksu karnego, uregulowano w art. 58 ust. 2 i 3 jako zakaz zbywania lub nabywania embrionu ludzkiego, pośredniczenia w takim obrocie i rozpowszechniania ogłoszeń o odpłatnym zbyciu, nabyciu lub pośredniczeniu w takim obrocie. Sankcje przewidziane za zniszczenie embrionu zostały dostosowane do wysokości zagrożeń przewidzianych w Kodeksie karnym za przestępstwa dotyczące ochrony życia w fazie prenatalnej. Pozostałe sankcje zostały dobrane proporcjonalnie względem tego, traktowanego jako pierwotny, zakazu karnego.

18. Brak ochrony prawnej embrionów wytworzonych poza organizmem kobiety przyczynił się na przestrzeni ostatnich lat do powstania poważnego problemu społecznego: tysięcy zagrożonych śmiercią zamrożonych embrionów

ludzkich. Doniosłość tego problemu społecznego, jak również respekt dla zasad państwa prawnego uzasadnia reglamentację tej kwestii. Konieczne okazało się stworzenie ewidencji przechowywanych embrionów i zabezpieczenie ich przed umyślnym lub nieumyślnym zniszczeniem. Ustawa wychodzi tym potrzebom naprzeciw zobowiązując jednostki przechowujące embriony do przekazania informacji do Centralnego Rejestru Biomedycznego. Ustawa upoważnia również Prezesa Urzędu d.s. Biomedycyny do czuwania nad bezpieczeństwem embrionów i wskazywania miejsca ich przechowywania. Ustawa precyzuje także treść relacji prawnorodzinnych łączących embrion i rodziców genetycznych. Ustawa rozstrzyga ogólnie o prawie i obowiązku rodziców do wykonywania pieczy nad embrionem. Rozwiązanie to precyzuje obowiązujące regulacje kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Jest ono implementacją orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, który normy konstytucyjne chroniące rodzinę odnosi wprost do relacji łączących rodziców genetycznych oraz ich dzieci w fazie prenatalnej, także wtedy gdy dzieci te zmarły przed urodzeniem (wyrok z 16 lipca 2007 r., sygn. SK 61/06, OTK ZU 2007, nr 7, poz. 77, a także orzeczenie pełnego składu z 28 maja 1997 r., sygn. K 26/96, OTK ZU 1997, nr 2, poz. 19). Konieczne okazało się również uchylenie art. 68 k.r.o. Uchylenie art. 68 k.r.o. oznacza, że znajdą zastosowanie ogólne mechanizmy k.r.o. gwarantujące ustalenie filiacji dziecka zgodnie z rzeczywistością genetyczną, czyli zasadą o randze konstytucyjnej (por. cyt. wyrok TK z 16 lipca 2007 r., sygn. SK 61/06, a także wyroki TK z: 17 kwietnia 2007, sygn. SK 20/05, OTK ZU nr 4/2007, poz. 38; 28 kwietnia 2003 r., sygn. K 18/02, OTK ZU nr 4/2003, poz. 32). Ustawa wyklucza także eksport i import embrionów ludzkich, co związane jest z gwarancją szczególnej ochrony życia i godności ludzkiej tych istot. Przepisy przejściowe określają czas, w jakim podmioty dotychczas prowadzące procedury wspomaganey prokreacji są zobowiązane dostosować się do wymagań wynikających z ustawy i uzyskać stosowne zezwolenia.

19. Artykuł 67 pkt 1 oraz częściowo art. 13 ust. 2 ustawy rozstrzyga kontrowersje dotyczące możliwości obarczenia lekarzy (podmiotów świadczących usługi medyczne) odpowiedzialnością odszkodowawczą w przypadkach, w których skutkiem ich działania lub zaniechania jest urodzenie czy też życie dziecka, w tym także życie z określonymi cechami genetycznymi. Projekt oparty jest na założeniu, że urodzenie i życie dziecka choćby niepełnosprawnego (z wadami genetycznymi) są zdarzeniami, które ze względu na przyrodzoną godność człowieka (art. 30 Konstytucji RP) nie mogą być wartościowane ujemnie przez porządek prawny. Godność człowieka sprzeciwia się uznaniu tych zdarzeń – bezpośrednio albo jako ogniwa w łańcuchu następstw bezprawnego działania lub zaniechania – za źródło czyjejkolwiek szkody (krzywdy), w szczególności w postaci kosztów związanych z urodzeniem i życiem człowieka. Substytuowanie finansowe stanu nieistnienia dziecka, zarówno względem niego samego jak i osób zobowiązanych do jego alimentacji, naruszałoby nakaz traktowania człowieka jako wartości najwyższej i nienaruszalnej. Urodzenie oraz życie człowieka wiąże się *de lege lata* z powstaniem obowiązku alimentacyjnego (art. 128 i n. k.r.o.). Powstanie tego obowiązku jest jednak wyrazem zupełnie innych wartościowań niż powstanie obowiązku naprawienia szkody. Ten ostatni jest uzasadniony wówczas, gdy chodzi o koszty poniesione w celu zniwelowania negatywnych konsekwencji majątkowych czyjegoś bezprawnego działania lub zaniechania (np. uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia na skutek błędu w sztuce medycznej – zob. art. 444 k.c.). Urodzenie i życie dziecka nie mogą być w żadnym razie – w perspektywie odpowiedzialności odszkodowawczej – zrównane z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia. Wątpliwości te były udziałem Sądu Najwyższego w uchwale z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 8/06, OSNC OSNC 2006, nr 7-8, poz. 123. Jednakże Sąd, uznając, że udzielenie matce wsparcia w kosztach utrzymania dziecka jest społecznie pożądane, przyjął możliwość żądania rekompensaty kosztów utrzymania dziecka w takim zakresie, w jakim matka

dziecka sprawująca osobiste starania o jego utrzymanie i wychowanie nie jest w stanie zaspokoić jego usprawiedliwionych potrzeb. Niewątpliwie brak możliwości zaspokojenia przez matkę usprawiedliwionych potrzeb dziecka pozostaje istotnym problemem społecznym. Jest to jednak problem o znacznie szerszym wymiarze, gdyż dotyczy nie tylko dzieci niechcianych (urodzonych wbrew woli rodziców). Dlatego nie są właściwe próby jego przypadkowego i siłą rzeczy fragmentarycznego rozwiązania - w odniesieniu do dzieci niechcianych - przez obarczanie odpowiedzialnością odszkodowawczą za koszty utrzymania dziecka lekarzy (zakładów opieki zdrowotnej, itp.). Obarczanie taką odpowiedzialnością podmiotów świadczących usługi medyczne, także w razie zwykłych błędów diagnostycznych, nie wydaje się społecznie pożądane i nie stanowi właściwej alternatywy dla zadań państwa w zakresie wspierania osób ponoszących koszty utrzymania dziecka. Podobne założenie znalazło wyraz w art. I francuskiej ustawy nr 2002-303 o prawach pacjentów i jakości opieki zdrowotnej, a także ostatecznie w wyżej cytowanej uchwale SN, w której Sąd wskazał, że pożądane jest, aby zainicjowano prace ustawodawcze umożliwiające zwiększenie pomocy społecznej rodzicom samodzielnie utrzymującym dzieci urodzone mimo ich woli (por. następny punkt). Wyłączenie odpowiedzialności cywilnej za „złe życie” jest w pełni zgodne ze standardami określonymi w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (wyrok z 6 października 2005 r. w sprawie *Maurice przeciwko Francji*; wyrok z 6 października 2005 r. w sprawie *Draon przeciwko Francji* z 6 października 2005 r.; orzeczenie z 30 listopada 1994 r. w sprawie *Megan Reeve przeciwko Wielkiej Brytanii*, skarga 24844/94). Ustawa nie wyłącza odpowiedzialności odszkodowawczej na zasadach ogólnych ani za szkody prenatalne wyrządzone dziecku (por. art. 446 [1] k.c.), ani za uszkodzenie ciała lub wywołanie rozstroju zdrowia matki (art. 444 k.c.), który z natury rzeczy nie może polegać na ciąży. Nie wyłącza także odpowiedzialności za zawinione naruszenie praw pacjenta

przewidzianej w ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz.U.2011.112.654 ze zm.)

20. Ustawa przewiduje zmianę regulacji eksperymentu medycznego określonego ustawą z 5 grudnia 1996 roku o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz.U.2011.277.1634 j.t. z późn. zm.). Celem tej zmiany jest dostosowanie przepisów ustawowych do minimalnych gwarancji w zakresie badań naukowych z udziałem ludzi przewidzianych przez Konwencję o Ochronie Praw Człowieka i Godności Istoty Ludzkiej w odniesieniu do zastosowań biologii i medycyny i protokoły dodatkowe, jak również do zawartego w art. 39 Konstytucji RP zakazu poddania eksperymentom naukowym, w tym medycznym, bez dobrowolnie wyrażonej zgody. Dla określenia treści regulacji eksperymentu z udziałem ludzi konieczne jest uwzględnienie wskazanego przepisu Konstytucji, mającego bezpośrednie zastosowanie, jak również postanowień Konwencji w przypadku jej ratyfikacji i art. 27 Kodeksu karnego, wprowadzającego okoliczność wyłączającą karalność naruszenia zakazu karnego w związku z działaniem podejmowanym w celu przeprowadzenia eksperymentu, jeżeli spodziewana korzyść ma istotne znaczenie, a oczekiwane jej osiągnięcia, celowość oraz sposób przeprowadzenia eksperymentu są zasadne w świetle aktualnego stanu wiedzy, o ile należycie poinformowany uczestnik tego eksperymentu wyraził nań zgodę. Artykuł 27 § 3 Kodeksu karnego odsyła w zakresie zasad i warunków dopuszczalności eksperymentu medycznego do ustawy, a więc do poddanej projektowanej nowelizacji ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty. W projekcie utrzymany zostaje podział eksperymentu medycznego na leczniczy i badawczy, jak również podstawowe warunki przeprowadzenia, przewidziane w art. 21 i 22 ustawy obowiązującej w obecnym brzmieniu. Oznacza to, że w przypadku eksperymentu medycznego o charakterze badawczym, ustawa reguluje jedynie ten, w którym uczestnictwo nie jest związane z ryzykiem albo też jest związane

z niewielkim ryzykiem, które nie pozostaje w dysproporcji do możliwych pozytywnych rezultatów takiego eksperymentów, przy czym dodatkowo konieczne jest zachowanie zasady subsydiarności eksperymentu, a mianowicie jego celów nie można osiągnąć za pomocą innej metody o podobnej skuteczności, alternatywnej do badań na ludziach. Eksperyment badawczy został zdefiniowany szerzej niż to ma miejsce na gruncie obowiązującej ustawy. Obejmuje one wszelkie działania mające na celu badania naukowe, które mogą oddziaływać na organizm lub zdrowie psychofizyczne człowieka. Usunięto w ten sposób wątpliwości, jaki powstawały na gruncie obowiązującej definicji, która posługiwała się wyłącznie niejednoznacznym kryterium celu eksperymentu, jakim było „przede wszystkim poszerzenie wiedzy medycznej”. Medyczny eksperyment badawczy na ludziach, z którym związane jest ryzyko wyższe niż minimalne, lub gdy nie można oszacować ryzyka, traktowany będzie jako działanie bezprawne, a w przypadku naruszenia zakazu karnego może być kwalifikowane jako okoliczność wyłączająca odpowiedzialność karną, pod warunkiem spełnienia wymagań z art. 27 § 1—2 Kodeksu karnego. Projekt przewiduje rozróżnienie procedury przeprowadzenia eksperymentu leczniczego i medycznego, regulując je w otrzymujących nowe brzmienie art. 27 i 28 nowelizowanej ustawy. Eksperyment leczniczy, jako mający na celu korzyść zdrowotną uczestnika eksperymentu, jest dopuszczalny za jego pisemną zgodą. W wyjątkowych sytuacjach, gdy uczestnikiem jest małoletni, osoba całkowicie ubezwłasnowolniona, osoba posiadająca pełną zdolność do czynności prawnych, która nie jest jednak w stanie z rozeznaniem wypowiedzieć się co do swego uczestnictwa w eksperymencie, projekt przewiduje możliwość wyrażenia zgody zastępczej przez przedstawiciela ustawowego lub sąd opiekuńczy. Gdy uczestnikiem eksperymentu jest dziecko poczęte eksperyment jest dopuszczalny wyłącznie za pisemną zgodą rodziców. W przypadkach niecierpiących zwłoki i ze względu na bezpośrednie zagrożenie życia uczestnika eksperymentu, uzyskanie zgody nie jest konieczne. W stosunku do eksperymentu badawczego

wymagania dotyczące zgody uczestnika biorącego w nim udział są w projektowanych przepisach zaostrzone. Szczególną ochroną zostają objęte osoby, wobec których istnieje największe niebezpieczeństwo naruszenia konstytucyjnej zasady ochrony godności człowieka, konkretyzującej się w jednoznacznym zakazie przeprowadzania eksperymentów naukowych bez zgody ich uczestników. W związku z tym projekt przewiduje zasadę, że nie jest dopuszczalne przeprowadzenie eksperymentu o wyłącznie badawczym charakterze z udziałem małoletniego, osoby ubezwłasnowolnionej, żołnierza służby zawodowej, osoby pozbawionej wolności oraz innej osoby, która ma pełną zdolność do czynności prawnych, lecz nie jest w stanie z rozeznaniem lub dobrowolnie wypowiedzieć opinii w sprawie swego uczestnictwa w eksperymencie, jak również że nie jest dopuszczalny udział dziecka poczętego w eksperymencie o wyłącznie badawczym charakterze. Udział tych osób w eksperymencie badawczym może nastąpić tylko wówczas, gdy nie jest on związany z jakimkolwiek ryzykiem dla dóbr osobistych osoby lub dziecka poczętego biorącego w nim udział i pod warunkiem odpowiedniego zastosowania zasad o uzyskaniu zgody zastępczej w przypadku eksperymentu leczniczego. Projekt dodatkowo przewiduje, na zasadzie uzupełnienia powyższej regulacji, zakaz przeprowadzenia eksperymentu badawczego z wykorzystaniem przymusowego położenia osoby uczestniczącej w tym eksperymencie. *Novum* w projektowanej regulacji jest też zakaz przyznawania uczestnikom eksperymentów wynagrodzeń lub zachęt finansowych i ekwiwalentnych świadczeń, z wyjątkiem rekompensat poniesionych kosztów (art. 23 ust. 1). Gwarancja ta konkretyzuje ochronę osób znajdujących się w przymusowej sytuacji finansowej, np. uzależnionych od alkoholu, bezdomnych, etc. Istotne znaczenie ma też projektowany art. 23 ust. 2, zobowiązujący organizatora eksperymentów na ludziach do zawarcia umowy ubezpieczenia na rzecz uczestników eksperymentu. Ogólne mechanizmy prawa deliktowego nie są w stanie zapewnić adekwatnej ochrony w przypadku często niezawinionych

przez nikogo szkód na osobie. Proponowane rozwiązania nawiązują do standardu prawa wspólnotowego określonego w dyrektywie 2001/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie zbliżania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, odnoszących się do wdrożenia zasady dobrej praktyki klinicznej w prowadzeniu badań klinicznych produktów leczniczych, przeznaczonych do stosowania przez człowieka. Należy wspomnieć jeszcze o jednej projektowanej zasadzie ogólnej, odnoszącej się do udziału w eksperymencie medycznym, uregulowanej w projektowanej treści art. 25 ust. 2—3 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty. Mianowicie, projekt wzmacnia zasadę należytego poinformowania uczestnika eksperymentu, pewność udzielenia zgody i poczucie bezpieczeństwa pacjenta, który rozważa odmowę udzielenia zgody na udział w eksperymencie. Następuje to przez wprowadzenie obowiązku lekarza do poinformowania osoby wyrażającej zgodę o możliwości odmowy udziału w eksperymencie lub badaniu, a w szczególności również o tym, że odmowa nie ograniczy możliwości korzystania przez niego ze świadczeń zdrowotnych. Towarzyszy temu ustawowo określona dyrektywa interpretacyjna wyrażonej zgody, w myśl której wątpliwości co do udzielenia zgody lub jej zakresu należy rozstrzygać na rzecz braku zgody. Projektowane zmiany usuwają również wiele z podnoszonych w literaturze wątpliwości szczegółowych do dotychczas obowiązującej regulacji. Należy wskazać na doprecyzowanie wymagań formalnych, które ciążą na lekarzu kierującym eksperymentem (projektowany art. 24 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty), zmianę zasad udziału kobiet ciężarnych lub karmiących w eksperymentach badawczych (projektowany art. 27 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty), czy dookreślenie przesłanki zagrożenia życia dla uczestnika eksperymentu, dopuszczającej odstępnie od uzyskania jego zgody (projektowany art. 26 ust. 9 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty). W tym ostatnim wypadku należy podkreślić szczególną aplikację tego przepisu do

sytuacji, gdy bezpośrednim uczestnikiem eksperymentu będzie dziecko poczęte. W takiej sytuacji, kobieta ciężarna ze względu na relację, w jakiej pozostaje do dziecka poczętego, jest traktowana przez ustawę również jako uczestnik eksperymentu i musi wyrazić nań zgodę. W ten sposób ustawa zapobiega przymusowi poddania się przez kobietę zabiegowi medycznemu przeprowadzanemu ze względu na zagrożenie życia dla dziecka poczętego w trybie umożliwiającym wyjątek od konieczności uzyskania zgody uczestnika eksperymentu.

21. Biorąc pod uwagę coraz częstsze przypadki stosowania praktyk z zakresu uporczywej terapii, co związane jest z ogromną technicyzacją medycyny i zwiększającymi się możliwościami podtrzymywania wybranych funkcji życiowych organizmu, prowadzącymi niekiedy do sztucznego przedłużania agonii i procesu umierania, zdecydowano się wprowadzić do ustawy o zawodzie lekarza legalną delikcję uporczywej terapii, przesądzając jednocześnie, że czynności mające charakter uporczywej terapii nie wchodzą w zakres obowiązku lekarza udzielania pomocy medycznej, chyba że żądanie podjęcia takich czynności wyrazi sam pacjent. Ustawa uznaje za uporczywą terapię stosowanie procedur medycznych, urządzeń technicznych i środków farmakologicznych w celu podtrzymywania funkcji życiowych nieuleczalnie chorego, które przedłużają jego umieranie, wiążąc się z naruszeniem godności pacjenta, w szczególności z nadmiernym cierpieniem; uporczywa terapia nie obejmuje podstawowych zabiegów pielęgnacyjnych, łagodzenia bólu i innych objawów oraz karmienia i nawadniania, o ile służą dobru pacjenta (art. 30a ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentysty). Stosowanie czynności pielęgnacyjnych, a także karmienie lub nawadnianie pacjenta może niekiedy nosić znamiona uporczywej terapii, jeżeli przedłuża stan agonalny i łączy się z nadmiernym cierpieniem (np. nawadnianie wobec niewydolności nerek). W takim wypadku owe działania nie służą dobru pacjenta. Definicja uporczywej

terapii wprowadzona do ustawy odpowiada definicji wypracowanej w formie konsensusu przez Polska Grupę Roboczą ds. Problemów Etycznych Końca Życia w ramach projektu badawczego „Granice terapii Medycznych” (zob. „Medycyna Paliatywna w Praktyce”, Rok 2008, t. 2, nr 3). Grupę tę tworzyli lekarze, etycy, filozofowie, teologie i prawnicy oraz specjaliści z zakresu opieki paliatywnej. Ustawa nie reguluje natomiast kwestii związanych z eutanazją, wspomaganym samobójstwem lub tzw. testamentem życia. Wartość i ochrona życia ludzkiego nie powinna być uzależniana od decyzji jednostki. Aktu pozbawienia życia, choćby własnego, nie można bowiem zakwalifikować jako działania chronionego przez prawo.

22. Ponadto sprecyzowano krytykowany w doktrynie prawa art. 30 ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentysty – oznaczając go jako art. 30a. Wykreślono w szczególności frazę: „oraz w innych przypadkach nie cierpiących zwłoki”. Fraza ta uniemożliwia lekarzowi rozstrzygnięcie, czy istnieje pozaumowny obowiązek podjęcia działania w sytuacji, gdy niepodjęcie tego działania zagrożone jest sankcją karną i dyscyplinarną. Nieokreśloność przepisu we wskazanym zakresie jest tak istotna, że narusza konstytucyjny standard określoności norm represyjnych. Artykuł 42 ust. 1 Konstytucji formułuje fundamentalną dla istoty demokratycznego państwa prawnego zasadę, iż nie ma przestępstwa bez precyzyjnie określonej normy karnej obowiązującej w chwili popełnienia przestępstwa. Dostosowano także używaną w art. 30 terminologię dotyczącą zagrożeń dla zdrowia do tej, jaką posługuje się obowiązujący kodeks karny („ciężki uszczerbek na zdrowiu”). Dotychczasowe brzmienie art. 30 odwoływało się do określenia używanego w uchylonym już Kodeksie karnym z 1969 r. („ciężkie uszkodzenie ciała lub ciężki rozstrój zdrowia”).

23. Doprecyzowano również treść art. 39 ustawy przez skreślenie frazy: „wskazania realnej możliwości uzyskania tego świadczenia u innego lekarza lub

w innym zakładzie opieki zdrowotnej”. Pomijając wątpliwość, czy pojęcie ”realna możliwość,, należy rozumieć jako obowiązek lekarza dania gwarancji uzyskania przez potencjalnego wierzyciela oczekiwanego świadczenia, czy też chodzi tu o inny poziom realności, wskazać należy, że przepis ten nakłada na lekarza bezwarunkowy obowiązek współdziałania w osiągnięciu skutku, który ze względu na swoje sumienie uznaje on za niedopuszczalny. Nałożenie obowiązku aktywnego udziału w osiąganiu skutku, który uznaje za niedopuszczalny, nie może być uznane za proporcjonalne ograniczenie wolności lekarza, brak bowiem konieczności tego ograniczenia. Nie ma wątpliwości, że istnieje wiele sposobów na uniknięcie sytuacji, w której potencjalny wierzyciel unika potencjalnie negatywnych konsekwencji nieuzyskania świadczenia a lekarz odmawiający świadczenia nie jest zmuszany środkami prawnokarnymi i dyscyplinarnymi do podjęcia działania niezgodnego z jego sumieniem. Obowiązek organizacji systemu opieki zdrowotnej spoczywa na władzy publicznej a nie na poszczególnych lekarzach. Obowiązek ten może być skutecznie wykonywany przez same organy władzy publicznej lub przez inne podmioty. Z tych samych względów uzupełniono lub dodano klauzulę sumienia do regulacji prawnych odnoszących się do wykonywania zawodu pielęgniarstwa, położnej i farmaceuty (art. 65 i 66).

24. Zabiegi wspomaganego prokreacji rodzą ryzyko nie tylko dla embrionu, lecz także dla zdrowia kobiety, w szczególności wtedy, gdy są przyczyną ciąży mnogich. Pojawia się w związku z tym konieczność doprecyzowania treści krytycznie ocenianego w nauce prawa oraz przez Rzecznika Praw Obywatelskich, który interweniował w tej kwestii u Prezesa Rady Ministrów i Ministra Zdrowia, art. 4a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży. Przepis ten jest nieprecyzyjny, bo nie pozwala ustalić w jakich okolicznościach lekarz może bez obawy narażenia się na

odpowiedzialność karną przerwać ciążę w przypadku tzw. wskazań lekarskich (zdrowotnych). Ustawa wyjaśnia, że przerwanie ciąży może nastąpić w przypadku istotnego zagrożenia zdrowia matki a nie jakiegokolwiek zagrożenia. Ustawa czyni zadość konstytucyjnym wymogom określoności czynu zabronionego (art. 42 Konstytucji). Znamię <<ciężki uszczerbek na zdrowiu>> ma ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego znaczenie i jest stosowane np. w art. 156, 160 i 162 kodeksu karnego. Ustawa czyni też zadość nakazowi proporcjonalnej ochrony życia ludzkiego (art. 38 Konstytucji), która stoi na przeszkodzie uśmiercaniu dziecka poczętego bez dostatecznego uzasadnienia innymi wartościami konstytucyjnymi (por. cytowany wyrok TK z 28 maja 1997 r. K 26/96). Ustawa tylko w części przywraca kompromis polityczno-prawny wyrażony w pierwotnym brzmieniu ustawy z 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży, a zmieniony ustawą z 30 sierpnia 1996 r. W pierwotnym brzmieniu art. 149a kodeksu karnego stanowił, iż nie popełnia przestępstwa spowodowania śmierci dziecka poczętego lekarz, podejmujący to działanie w publicznym zakładzie opieki zdrowotnej, w przypadku gdy ciąża stanowi „poważne zagrożenie” dla zdrowia matki, stwierdzone orzeczeniem dwóch lekarzy, a nadto gdy śmierć dziecka poczętego nastąpiła wskutek działań podjętych dla przeciwdziałania „poważnemu uszczerbkowi na zdrowiu” matki.

25. Wejście w życie niniejszej ustawy spowoduje koszty związane z powołaniem Polskiej Rady Bioetycznej i Prezesa Urzędu ds. Bioetyki, jak również funkcjonowaniem samego Urzędu i rejestru.

Skutki finansowe wynikające z projektowanej ustawy winny zostać pokryte z budżetu państwa.

Wyniosą one:

a) Powołanie Urzędu i rejestru oraz utworzenie systemu informatycznego dla niego – 500 000 zł; wydatki informatyczne zostaną pokryte z budżetu Kancelarii Prezesa Rady Ministrów na 2009 r.

b) Koszty osobowe związane z zatrudnieniem pracowników Urzędu i obsługi funkcjonowania Polskiej Rady Bioetycznej. Brak jest zapewnienia tych środków w budżecie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów na rok 2009. Z uwagi na powyższe konieczne jest uruchomienie środków z rezerwy celowej Rady Ministrów.

c) Szacowane zwiększenie wydatków na zasiłki pielęgnacyjne dla dzieci niepełnosprawnych w roku 2010 - 93 500 000 zł. Oszacowanie zwiększenia wydatków na zasiłki pielęgnacyjne wynika z oceny liczby dzieci legitymujących się orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji, albo orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności. Aktualnie brak jest precyzyjnych danych pozwalających na ustalenie liczby dzieci należących do tej kategorii. Można natomiast wskazać, że w roku 2007 ze świadczeń pielęgnacyjnych, które uzyskują rodzice lub opiekunowie rezygnujący z pracy z uwagi na konieczność opieki nad dzieckiem spełniającym wyżej wymienione kryteria, korzystało 70,5 tys. osób. Jednocześnie, biorąc pod uwagę aktualne dane dotyczące liczby dzieci do lat 18, wobec których w ogóle wydano orzeczenie o niepełnosprawności (ok. 150 - 170 tys.), a z których jedynie część wymaga stałej opieki lub ma znaczny stopień niepełnosprawności i uwzględniając dynamikę zmian w strukturze wiekowej ludności Polski i spadek liczby dzieci w wieku do 18 lat, należało szacunkowo przyjąć, że liczba dzieci, które mogłyby skorzystać ze zwiększonych świadczeń, wynosić będzie ok. 100 tys. – 120 tys. rocznie.

26. Regulacje ustawy są zgodne z prawem Unii Europejskiej i w granicach wyznaczonych przez Konstytucję RP realizują w sposób konsekwentny normy Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Godności Istoty Ludzkiej wobec Zastosowań Biologii i Medycyny (Konwencja o Prawach Człowieka i Biomedycynie), podpisanej w Oviedo 4 kwietnia 1997 r.